

รางวัลแห่งความภาคภูมิใจ จากความมุ่งมั่นของเรา

ไทยประกันชีวิต บริษัทประกันชีวิตแห่งแรกและแห่งเดียว
ที่ได้รับรางวัล ภาคธุรกิจดีเด่น **SVN Awards***
จากการพัฒนาธุรกิจที่เข้มแข็ง
เติบโตไปพร้อมกับการดูแลที่ครบรอบด้าน
และใส่ใจในคุณค่าแห่งชีวิต ของผู้มีส่วนเกี่ยวข้องทุกระดับ

นี่คือหนึ่งเครื่องยืนยันความมุ่งมั่นในการดูแลคนไทย
ที่เราพิสูจน์ให้เห็นเป็นรูปธรรมมาตลอดในทุกด้าน
ทั้งการปลูกจิตสำนึกความรับผิดชอบต่อสังคมให้บุคลากรอย่างลึกซึ้ง
คุ้มครองทุกชีวิตไทยด้วยบริการและกรรมธรรม์ที่ไม่มีใครกล้าให้
ทั้งกรรมธรรม์ประกันชีวิตทหาร กรรมธรรม์เพื่อผู้พิการ
รวมถึงโครงการหนึ่งคนให้...หลายคนรับ
เพื่อให้สังคมวันนี้ หรือวันข้างหน้า คุณก็มั่นใจได้ว่าจะมีผู้มองเห็นคุณค่าชีวิตคนไทยเสมอ

ไทย ประกันชีวิต
ดูแลชีวิตคนไทย

* SVN Asia Thailand (Social Venture Network Asia Thailand) เป็นเครือข่ายธุรกิจ เพื่อสังคมและสิ่งแวดล้อม ซึ่งตระหนักถึงความสำคัญในการส่งเสริมการค้าเงินธุรกิจ ด้วยจิตวิญญาณแห่งความรับผิดชอบต่อสังคม และสิ่งแวดล้อม ทั้งภายในและภายนอกองค์กร โดยการประสานความร่วมมือกันระหว่างองค์กรภาคเอกชน ภาครัฐและองค์กรสาธารณประโยชน์

- การแสดงความรับผิดชอบต่อผู้ใช้แรงงาน
- ทำไรก่อนไถหว่าน
- ฐานะการคลัง กับรัฐสวัสดิการ
- เกาะกูด วันนี้...

SVN Asia (Thailand)

เครือข่ายนักธุรกิจ นักวิชาการ และบุคคล ก่อตั้งขึ้นในประเทศไทยเมื่อปี พ.ศ. 2540 มีการขับเคลื่อนอย่างจริงจังตลอด 12 ปีที่ผ่านมา SVN ตระหนักถึงความสำคัญในการส่งเสริมการดำเนินธุรกิจด้วยจิตวิญญาณแห่งความรับผิดชอบต่อสังคม (Corporate Social Responsibility) โดยประสานความร่วมมือระหว่างองค์กรภาคเอกชน ภาครัฐ และองค์กรสาธารณประโยชน์ บนความสมดุลของหลักพื้นฐาน 3P คือ People, Planet, Profit กิจกรรมหลักของ SVN ประกอบด้วย SVN Talk, SVN College, SVN Visit, SVN Award, Annual Conference และการผลิตวารสาร CSR Journal

SVN มุ่งมั่นนำสมาชิกก้าวไป เพื่อสานพลังเครือข่ายนักธุรกิจเพื่อสังคม และสิ่งแวดล้อม ทั้งภายในประเทศและนานาชาติ สู่เป้าหมายในการดำเนินธุรกิจควบคู่ไปกับการดูแลสังคมและสิ่งแวดล้อม เพื่อความสมดุล ยั่งยืน เพื่อให้อนุชนรุ่นหลังมีคุณภาพชีวิตและสิ่งแวดล้อมที่ดี

Honorary Advisor

ฯพณฯ อานันท์ ปันยารชุน
H.E. Anand Panyarachun
Former Prime Minister

Our Contributor

คณะกรรมการเครือข่ายเอสวีเอ็น เอเชีย (ประเทศไทย) 2553

ที่ปรึกษา

คุณอานันท์ ปันยารชุน / ศาสตราจารย์ นายแพทย์ประเวศ วะสี /
อาจารย์สุลักษณ์ ศิวรักษ์ / คุณไพฑูริย์ วัฒนศิริธรรม / คุณโสภณ สุภาพงษ์ /
คุณปรีดา เตียสุวรรณ

ประธานกรรมการ

คุณสุทธิชัย เอี่ยมเจริญยิ่ง

รองประธานกรรมการ

คุณวีระเดช สมบูรณ์เวชชการ / คุณจงเกียรติ อนันต์อัมพร

เลขาธิการ

คุณสมลักษณ์ หุตานุวัตร

เหรัญญิก

คุณประวิทย์ เอี่ยมแสนสุข

กรรมการ

คุณดารณี เรียงศรีวิไล / ม.ล.กรกสิวัฒน์ เกษมศรี / คุณวิเชียร เฉษฐากานต์ / คุณอภิชาติ
การุณกรสกุล / คุณวัลลภ พิชญ์พงศา / คุณโสภณ เหล่าสุวรรณ / คุณวิสันต์ กรัณท์รัตน์ /
คุณศศมน ศุภุทธมงคล / คุณสุรียน เภกะสุด / คุณปัญญา ฉัททันต์รัศมี / คุณสันติ คุณ-
พิสิฐวงศ์ / คุณเลิศ ตันติสุกฤต / คุณบุญเลิศ คณาธนสาร / คุณรวีวรรณ ไชรินอุชิ /
คุณกานดา วัฒนายิ่งสมสุข / คุณขุนกลาง ชุขันธ์ิน

ไฉ่เซ่ง เอ๋อเต็ก

ผมเพิ่งกลับจากประเทศจีน แถบซัวเถา ซึ่งเป็นบ้านเกิดของชาวจีนในเมืองไทยจำนวนมาก เห็นต้นไทร ต้นไผ่ ตลอดแนวทางที่ผ่านไป ทำให้ระลึกถึงคำสอนของแม่ ซึ่งเป็นคติพจน์ของชาวจีนมาแต่โบราณ

“ไฉ่เซ่ง เอ๋อเต็ก”

เซ่ง เป็นคำพ้องเสียง มี 2 ความหมาย คือ ความสำเร็จ และต้นไทร

เต็ก เป็นคำพ้องเสียง มี 2 ความหมาย คือ คุณธรรม และต้นไผ่

ไฉ่ แปลว่า หน้า

เอ๋อ แปลว่า หลัง

ที่เมืองจีนเราจะเห็นต้นไทรปลูกอยู่หน้าบ้าน และปลูกต้นไผ่อยู่หลังบ้าน หมายความว่า เบื้องหน้าคือความสำเร็จ เบื้องหลังต้องมีคุณธรรม นี่คือการความลึกซึ้งของปรัชญาจีน เป็นคติพจน์ที่สอนต่อๆ กันมาว่า ความสำเร็จที่ยั่งยืนนั้น ต้องมีคุณธรรมเป็นพื้นฐาน

CSR ยังหาคำแปลเป็นภาษาไทยที่ติดปากและเนียนหูไม่ได้ ทำให้เราเข้าใจว่า แนวคิดนี้มาจากตะวันตก แต่คำว่า “ไฉ่เซ่ง เอ๋อเต็ก” ผมได้ยินแม่พูด แม่สอนมากกว่า 40 ปีแล้ว นี่ก็คือ CSR ที่เป็นแนวคิดตะวันออก ซึ่งมีมาเป็นเวลานานแล้ว

ดังนั้น ความรับผิดชอบต่อสังคมของธุรกิจจึงไม่ใช่เรื่องใหม่ของฝั่งตะวันออก แต่เป็นศาสตร์ที่ถูกจัดระบบ และผลักดันอย่างเป็นรูปธรรมโดยฝั่งตะวันตก ภายใต้ชื่อ CSR (Corporate Social Responsibility) นั่นเอง

สุทธิชัย เอี่ยมเจริญยิ่ง

ประธานเครือข่ายธุรกิจเพื่อสังคมและสิ่งแวดล้อม เอเชีย (ประเทศไทย)

บรรณาธิการบริหาร:	สุทธิชัย เอี่ยมเจริญยิ่ง
บรรณาธิการ:	บงอร ไทรเกตุ
บรรณาธิการบทความ:	พิมพ์พร ศิริวรรณ
บรรณาธิการศิลปกรรม:	สิริัญญา วิชาลศักดิ์
กองบรรณาธิการ:	อรุณี ผลน้อย ศิริพร แสงแก้ว กันตินันท์ เพ็ญสุพรรณ มาลินี คุ่มสุภา
ศิลปกรรม:	สมลักษณ์ รามโคกกรวด ดลฤดี อินทมาตย์
พิมพ์ที่:	พิมพ์ดี
ติดต่อกองบรรณาธิการ:	บริษัท สร้างสื่อ จำกัด 17/118 ซ.ประดิพัทธ์ 1 ถ.ประดิพัทธ์ แขวงสามเสนใน เขตพญาไท กรุงเทพฯ 10400 โทรศัพท์ 0 2271 4339, 0 2279 9636 โทรสาร 0 2618 7838

ติดต่อเครือข่ายธุรกิจเพื่อสังคมและสิ่งแวดล้อม: คุณจันทรีทิญา สวัสดิรัมย์ 08 7930 2238

ติดต่อโฆษณาหรือสนับสนุน: บริษัท สร้างสื่อ จำกัด

SVN Talk

การคลังเสียง ดับฝัน
รัฐสวัสดิการถ้วนหน้า

14

เลือกมาเล่า

ไม่เร็วและไม่มากเกินไป
ที่จะคืนให้สังคม

17

Opinion

20

CSR
Feature

พसानแนวคิด CSR
กับการจัดตั้งสภา ICT

26

CSR Interview

ทำไรก่อนไถหว่าน

30

CSR Story

ค่าจ้างตามฝีมือแรงงาน
วัดศักยภาพไทยเทียบ
สากล ทำได้จริงหรือ?

6

CSR Today

การจัดการ
ความรับผิดชอบต่อสังคม

22

SVN Visit

เกาะกูด วันนี้...

34

My CSR

Csr ในนิยามของคน
รับจ้างซักรีดเสื้อผ้า

40

CSR
MOVEMENT

42

Wonderworld concern for the environment

วันเดอร์เวิลด์ห่วงใยในสิ่งแวดล้อม

Tree Plus Project เป็นโครงการที่วันเดอร์เวิลด์จัดขึ้นเป็นประจำทุกปี เพื่อเป็นการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม ตั้งแต่ปี 2007 วันเดอร์เวิลด์จะคำนวณปริมาณการใช้ต้นไม้ในการผลิตสินค้า และบรรจุภัณฑ์ ในแต่ละปี เพื่อทำการปลูกเพิ่มอีก 1 เท่า นอกเหนือจากที่เกษตรกรได้ทำการปลูกทดแทนต้นไม้ที่ถูกตัดไป.

ในปี 2011 วันเดอร์เวิลด์จะปลูกต้นไม้ เพิ่มเป็นจำนวนทั้งหมด 17,000 ต้น

Tree plus project เป็นโครงการที่วันเดอร์เวิลด์ปฏิบัติร่วมกับ

- มูลนิธิกระต่ายในดวงจันทร์ (NGO)
- กรมป่าไม้ กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
- คณะรัฐบาลไทย
- ประชาชนที่อาศัยในบริเวณที่ปลูกพืชทดแทน

ไม้ที่ได้มากจากการปลูกทดแทน ซึ่งเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม

ต้นยางที่มีอายุมากกว่า 25 ปี ไม่สามารถผลิตน้ำยางได้ อีกต่อไป จะถูกโค่นและ ทำการปลูกทดแทน ซึ่งไม้เหล่านี้ เรานำมาใช้ในการผลิต ส่วนเศษที่เหลือจากการผลิตก็สามารถนำมาผลิต เป็นผลิตภัณฑ์อื่นๆ ได้อีกมากมาย ซึ่งเป็นข้อดีของการใช้ไม้ยาง เพราะไม่ก่อให้เกิดไม้ทำลายป่าและเป็นไม้ที่สามารถใช้ได้ทุกส่วนอย่างเต็มประสิทธิภาพ

กระดาษรีไซเคิล

บรรจุภัณฑ์ที่ทำมาจากกระดาษรีไซเคิลอย่างน้อย 70%

สีที่ใช้น้ำเป็นตัวทำละลาย

- ลดการสัมผัสของเด็กโดยตรงกับสารเคมี
- ลดการใช้ตัวทำละลายเคมี
- ลดการปล่อยของเสียสู่สิ่งแวดล้อม

Wonderworld Products Co., Ltd.
E-mail: export@wonderworldtoy.com
Tel: +66(0) 2978 3300
Fax: +66(0) 2978 2592, 2978 2593
www.wonderworldtoy.com

ค่าจ้างตามฝีมือแรงงาน วัดศักยภาพไทย เทียบสากลทำได้จริงหรือ?

ชาญ ช่างเคาะแผ่นสตีลตัวตั้งรถยนต์ อู่รถยนต์แห่งหนึ่งในกรุงเทพฯ วัย 37 ตัดสินใจลาออกจากงานที่ทำงานมาเกือบเก้าแก่หลายปี แม้จะได้เงินเดือนไม่ต่ำกว่า 10,000 บาท หรือวันละ 417 บาท แต่เมื่อรวมกับค่าล่วงเวลา เขาก็มีรายได้ต่อเดือนไม่ต่ำกว่า 12,000 บาท แต่ด้วยความหวังในความก้าวหน้าทางอาชีพ เขาตัดสินใจสมัครสอบวัดฝีมือกับกรมพัฒนาฝีมือแรงงาน กระทรวงแรงงาน ผลปรากฏว่าเขาสอบผ่านได้ระดับ 3 ในระดับหัวหน้า สามารถไปทำอู่ซ่อมรถแห่งใหม่ที่ใหญ่และทันสมัย ซึ่งให้เงินเดือนวันละ 560 บาท สูงกว่าที่กระทรวงแรงงานกำหนดค่าจ้างมาตรฐานแรงงาน ทำให้มีเงินเดือนไม่ต่ำกว่า 13,440 บาท และถ้าขยันทำงานล่วงเวลาก็จะได้เงินมากกว่าเดือนละ 15,000 บาท

นี่เป็นตัวอย่างค่าจ้างแรงงานมาตรฐานฝีมือที่กระทรวงแรงงานเตรียมนำมาใช้ในปี นี้ เพื่อให้เอกชนใช้เป็นแนวทางรับพนักงาน นับเป็นความพยายามผลักดันมานานนับ 10 ปี ในการเพิ่มขีดความสามารถของผู้ใช้แรงงานไทย

ค่าจ้างตามมาตรฐานฝีมือคืออะไร

นพ.สมเกียรติ ฉายะศรีวงศ์ ปลัดกระทรวงแรงงาน กล่าวว่า ค่าจ้างมาตรฐานฝีมือแรงงาน (Skilled Labor) เป็นประกาศของกระทรวงฯ เมื่อปี 2549 ที่กำหนดอัตราค่าแรงงานฝีมือ ซึ่งจะต้องผ่านการทดสอบมาตรฐานฝีมือแรงงานในระดับต่างๆ โดยจะได้รับค่าจ้างที่สูงกว่าค่า

พ.อ.สมเกียรติ ฉายะศรีวงศ์ ปลัดกระทรวงแรงงาน

“ มีมติเห็นชอบกำหนด อัตราค่าจ้างตามมาตรฐาน ฝีมือแรงงานจำนวน 11 สาขาอาชีพ จะมีผลบังคับใช้ สิงหาคม 2554 หาก นายจ้างไม่ปฏิบัติตาม จะมีโทษทางอาญา จำคุกไม่เกิน 6 เดือน หรือปรับไม่เกิน 1 แสนบาท หรือทั้งจำ ทั้งปรับ ”

จ้างขั้นต่ำ เพื่อเป็นแนวทางให้ เอกชนใช้รับพนักงานโดยสมัครใจ แต่อัตราค่าจ้างดังกล่าวซึ่งประกอบด้วย 220 สาขาอาชีพ ไม่เหมาะสมกับปัจจุบัน เนื่องจากในอดีต เป็นการกำหนดประเภทฝีมือที่ครอบคลุมลักษณะงานมากไป ทำให้มีผู้สอบผ่านได้น้อย ขณะที่ปัจจุบันการรับแรงงานจะเจาะจงประเภทฝีมือมากขึ้น เพื่อให้เกิดความเชี่ยวชาญเฉพาะด้าน จึงต้องปรับใหม่เพื่อสะท้อนกับความต้องการของตลาดแรงงาน และยกระดับฝีมือแรงงานของไทย

ทั้งนี้กระทรวงแรงงานได้ แก้ไขพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงานฯ 2551 (ฉบับที่ 3) โดยมีผลใช้บังคับตั้งแต่ 28 กุมภาพันธ์ 2551 ได้ขยายขอบเขตอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการค่าจ้าง

ให้อำนาจการกำหนดอัตราค่าจ้างตามมาตรฐานฝีมือ อีกทั้งเป็นนโยบายของรัฐบาลในการพัฒนาฝีมือแรงงาน

ไม่จ่ายค่าแรงตามฝีมือมีโทษ

การประชุมคณะกรรมการค่าจ้างกลาง เมื่อต้นเดือนกุมภาพันธ์ 2554 มีมติเห็นชอบกำหนดอัตราค่าจ้างตามมาตรฐานฝีมือแรงงานจำนวน 11 สาขาอาชีพ จะมีผลบังคับใช้ สิงหาคม 2554 หากนายจ้างไม่ปฏิบัติตาม จะมีโทษทางอาญา จำคุกไม่เกิน 6 เดือน หรือปรับไม่เกิน 1 แสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ และภายในปีนี้ จะประกาศค่าจ้างตามมาตรฐานฝีมือฯ 120 สาขาอาชีพ สำหรับค่าจ้างตามมาตรฐานฝีมือแรงงาน

จำนวน 11 สาขาอาชีพ เช่น สาขาช่างสีรถยนต์ ช่างเคาะตัวถังรถยนต์ ช่างซ่อมรถยนต์ ผู้ประกอบอาหารไทย พนักงานนวดไทย ช่างซ่อมไมโครคอมพิวเตอร์ ช่างไฟฟ้าภายในอาคาร ฯลฯ ทั้งนี้ อัตราค่าจ้างจะแบ่งออกเป็น 3 ระดับ คือ ตั้งแต่ 300 400 และ 500 บาท โดยเป็นอัตราค่าจ้างรายวันสำหรับผู้เข้าทำงานเริ่มแรกของช่างฝีมือที่ได้ผ่านการทดสอบแล้ว

สำหรับแรงงานฝีมือจะแบ่ง 3-4 ระดับ ในสาขาอาชีพต่างๆ เช่น สาขาช่างสีรถยนต์ ระดับ 1 มีความสามารถเตรียมผิวงานพ่นสีพื้นทุกประเภท โป้วสีบนผิวโลหะเรียบ ผิวโค้ง โป้วจับสันพ่นสีพื้น และกันสนิมใต้ท้องรถ จะมีรายได้ 315 บาทต่อวัน หากพัฒนาฝีมือและสอบผ่านมาตรฐาน

ฝีมือแรงงาน ในระดับ 2 หรือ หมายถึงระดับผู้ช่วยหัวหน้างานที่จะต้องผ่านระดับ 1 แล้ว จะต้องสามารถซ่อมสีและพ่นสีจริงแห้งเร็ว และแห้งช้า ใช้สารอุดรอยต่อและตะเข็บ เตรียมงานและพ่นสีกันซึม จะมีรายได้วันละ 380 บาท ส่วนในระดับ 3 หรือระดับหัวหน้างานที่จะต้องผ่าน 2 ระดับ จะต้องมีความสามารถเพิ่ม โดยสามารถเทียบสี ผสมสี และซ่อมรอยต่อสี ออปสีโดยใช้เทคโนโลยีระดับสูง ประเมินราคาค่าแรงในการซ่อมสีตามลักษณะของงาน ถึงจะมีรายได้วันละ 445 บาท

หากเทียบกับอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่ประกาศใช้เมื่อวันที่ 1 มกราคม พ.ศ. 2554 ที่ขึ้นค่าจ้าง 9-17 บาท โดยค่าจ้างในส่วนกรุงเทพฯ 215 บาท ค่าจ้างตามมาตรฐานฝีมือแรงงานนี้สูงกว่า 100 บาท หรือเพิ่มขึ้นกว่าเท่าตัว โดยแต่ละระดับสาขาอาชีพจะต้องมีการสอบจากกรมพัฒนาฝีมือแรงงาน และในอนาคตอาจให้เอกชนเป็นผู้จัดการทดสอบแทนที่จะเป็นหน้าที่ของกรมพัฒนาฝีมือแรงงาน

ทุกฝ่ายยอมรับแต่ทำจริงได้หรือ

ขณะที่ **ดุสิต นนทะนาคร** ประธานสภาหอการค้าแห่งประเทศไทย บอกว่าเมื่อ 30 ปีก่อนรัฐบาลมีนโยบายให้ค่าจ้างแรงงาน

ดุสิต นนทะนาคร
ประธานสภาหอการค้าแห่งประเทศไทย

“หากมีมาตรฐานค่าแรงงานฝีมือๆ จริง จะทำให้คนที่ทำงานสายวิชาชีพ มีอัตราเงินเดือนสูงขึ้นหรือสูงกว่าระดับปริญญาตรี ”

ทวิกิจ จตุรเจริญกุล รองประธานสภาหอการค้าแห่งประเทศไทย

“ที่กระทรวงแรงงานเตรียมประกาศใช้ คงไม่ควรสูงหรือต่ำเกินไปกว่าค่าจ้างในตลาดแรงงาน เพราะอาจส่งผลต่อผู้ประกอบการขนาดกลางและเล็กหรือ (SME) ที่ไม่สามารถจ่ายค่าจ้างในอัตราสูงได้”

ต่ำ เพื่อให้มีการลงทุนและพัฒนาอุตสาหกรรมของประเทศนับเป็นสิ่งถูกต้อง แต่เมื่อสถานการณ์เปลี่ยนไป ทักษะฝีมือแรงงานของไทยดีขึ้น จึงไม่ควรที่จะกดค่าแรงอีกต่อไป ที่ผ่านมาสังคมยังยึดถือเรื่องปริญญาตรีเป็นใบเบิกทางสู่อาชีพการงานและเงินเดือน ทำให้เรียนสายวิชาการแทนสายอาชีพ หรือผู้ทำงานในสายอาชีพที่จบ ปวช. ปวส. จะไปเรียนต่อด้านการบริหาร ทำให้ประเทศเสียช่างฝีมือดี แต่หากมีมาตรฐานค่าแรงงานฝีมือๆ จริง จะทำให้คนที่ทำงานสายวิชาชีพ มีอัตราเงินเดือนสูงขึ้นหรือสูงกว่าระดับปริญญาตรี อีกทั้งยังสามารถเติบโตมีความก้าวหน้าในอาชีพ โดยเชื่อว่าภาคเอกชนจะยอมรับ เพราะทำคนให้มีฝีมืออยู่กับองค์กรเพื่อพัฒนาธุรกิจ และก่อให้เกิดความเป็นธรรมในสังคม

ทวิกิจ จตุรเจริญกุล รองประธานสภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย (ส.อ.ท) บอกว่า ทางคณะกรรมการร่วมภาคเอกชน (กรอ.) ได้ให้ความสำคัญกับเรื่องนี้และเข้าไปมีส่วนร่วมในการพิจารณาเรื่องดังกล่าว และยอมรับการกำหนดมาตรฐานค่าจ้างแรงงานฝีมือๆ ที่กระทรวงแรงงานเตรียมประกาศใช้ คงไม่ควรสูงหรือต่ำเกินไปกว่าค่าจ้างในตลาดแรงงาน เพราะอาจส่งผลต่อผู้ประกอบการขนาดกลางและเล็กหรือ (SME) ที่ไม่สามารถจ่ายค่าจ้างในอัตราสูงได้

วิไลวรรณ แซ่เตีย
ประธานคณะกรรมการสมานฉันท์
แรงงานไทย

“แม้จะเห็นด้วยกับเรื่องนี้แต่ในทางปฏิบัติจะทำได้จริงหรือไม่ เพราะนายจ้างจะเป็นผู้กำหนดค่าจ้าง ขณะที่กระทรวงแรงงานไม่ได้หารือกับลูกจ้างทุกกลุ่ม”

ขณะที่สาขาที่ขาดแคลน ภาคเอกชนจ่ายค่าจ้างสูงกว่าค่าจ้างขั้นต่ำ แม้กระทั่งแรงงานข้ามชาติที่ควรได้ค่าจ้างขั้นต่ำ ก็ยังอาจให้สูงกว่าถ้าเป็นสายที่มีความต้องการ

ด้าน **บัญญัติ ธนชัย-เศรษฐวุฒิ** ผู้อำนวยการและวิจัยเพื่อสิทธิแรงงาน มูลนิธิอารมณพงศ์พจน์ ระบุว่า ยังไม่เชื่อมั่นว่าจะนำมาใช้จริง เพราะปัจจุบันแรงงานบางกลุ่มยังได้รับค่าจ้างต่ำกว่าที่กระทรวงแรงงานประกาศใช้ เนื่องจากกลไกภาครัฐยังขาดประสิทธิภาพในการบังคับใช้กฎหมาย ที่ผ่านมาทางกระทรวง

แรงงาน ได้มีการทำประชาพิจารณ์เรื่องนี้ และหลายฝ่ายยังมีข้อกังวล

โดยผู้แทนฝ่ายลูกจ้างมองว่า การปรับค่าจ้างตามมาตรฐานฝีมือจะเกี่ยวข้องกับการปรับค่าจ้างขั้นต่ำหรือไม่? และคนที่ได้รับค่าจ้างมาตรฐานฝีมือ ค่าจ้างขั้นต่ำพวกเขาจะปรับด้วยหรือเปล่า? ซึ่งอาจทำให้ค่าจ้างทั้ง 2 ประเภทมีเพดานชนกัน อีกทั้งควรให้มีความแตกต่างเรื่องอายุงานด้วย

ขณะที่ลูกจ้างบางส่วนกลับเห็นว่า ลูกจ้างที่มีความสามารถและประสบการณ์ในการทำงาน ควรได้ค่าจ้างสูงกว่าค่าจ้างมาตรฐานฯ แต่นายจ้างจะยอมขึ้นหรือไม่ อีกทั้งสภาพเศรษฐกิจในแต่ละจังหวัดแตกต่างกัน และความสามารถของนายจ้างไม่เท่ากัน ธุรกิจขนาดเล็กอาจไม่จ่ายค่าจ้างตามมาตรฐานฝีมือได้ ดังนั้นจึงควรมีโครงสร้างค่าจ้างภายในสถานประกอบการ โดยมีอัตราค่าจ้างขั้นต่ำ+ค่าวิชาชีพ จะเหมาะสมกว่า

วิไลวรรณ แซ่เตีย ประธานคณะกรรมการสมานฉันท์แรงงานไทย เห็นว่า แม้จะเห็นด้วยกับเรื่องนี้แต่ในทางปฏิบัติจะทำได้จริงหรือไม่ เพราะนายจ้างจะเป็นผู้กำหนดค่าจ้าง ขณะที่กระทรวงแรงงานไม่ได้หารือกับลูกจ้างทุกกลุ่ม และเห็นว่าการทำโครงสร้างค่าจ้างแรงงาน ควรที่จะโปร่งใสให้เหมาะสมสอดคล้องกับสภาพความเป็นจริง โดยเฉพาะแรงงานที่

ทำงานผ่านการทดลองแรงงานและทำงานครบ 1 ปีหรือมากกว่า ควรปรับค่าจ้างตามฝีมือที่มีการพัฒนาและมีสวัสดิการให้ ไม่ใช่อิงค่าจ้างแรงงานขั้นต่ำเหมือนที่ผ่านมา

แรงงานขาดใช้แรงงานข้ามชาติ

ส.อ.ท ได้สำรวจความต้องการใช้แรงงานเมื่อปลายปี 2525 พบว่า อุตสาหกรรมทุกประเภทขาดแคลนแรงงาน ตามการฟื้นตัวของเศรษฐกิจ เช่น อุตสาหกรรมยานยนต์และชิ้นส่วน เครื่องใช้ไฟฟ้าและเครื่องปรับอากาศ อิเล็กทรอนิกส์เครื่องจักรกลโลหะการจักรกลการเกษตร แม่พิมพ์ มีความต้องการแรงงานในอีก 5 ปี (2554-2558) ถึง 2.48 แสนคน และอาจเพิ่มขึ้น 3.5 แสนคน ขณะที่สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย (ทีดีอาร์ไอ) รายงานว่า ภาคอุตสาหกรรมต้องการแรงงานที่สำเร็จการศึกษาในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) และปริญญาตรี อย่างละ 47,000 คน ขณะที่จำนวนผู้สำเร็จการศึกษาในระดับปริญญาตรีมากที่สุด ส่วนใหญ่สาขาธุรกิจและบริการ ซึ่งเกินความต้องการ

บัญญัติ บอกว่า การขาดแคลนแรงงานในบางสาขาเกิดขึ้นเพราะแรงงานไทยเอง โดยนักศึกษาจบใหม่ ไม่ต้องการทำงานในโรงงาน

“
แรงงานส่วนใหญ่ยอมรับ
ในการพัฒนาตัวเองเพื่อให้
ทักษะสูงขึ้นเป็นแรงงานมี
ฝีมือ เพื่อหวังที่จะมีรายได้
ตามมาด้วย แต่ที่ผ่านมานายจ้างยังไม่ยอมรับและ
ยังกดค่าจ้าง

”

หรือผู้อยู่ในแรงงานบางส่วนเปลี่ยนงาน เนื่องจากเห็นว่าเป็นการทำงานในโรงงานซ้ำซากและร้อน ขณะที่ธุรกิจบริการมีการขยายตัวเพิ่มขึ้น โดยเฉพาะธุรกิจค้าปลีก ทำให้เด็กส่วนใหญ่มุ่งไปทำงานด้านบริการมากขึ้น ส่งผลให้ผู้ผลิตต้องจ้างแรงงานต่างด้าวทดแทน อย่างไรก็ตามในการเพิ่มศักยภาพแรงงาน ไม่ใช่เป็นหน้าที่ของลูกจ้างทำแต่ฝ่ายเดียว แต่ต้องเป็นการปรับตัวของอุตสาหกรรม การผลิตทั้งระบบ ทั้งด้านเทคโนโลยี ค่าจ้างและสวัสดิการ เพื่อจูงใจให้ลูกจ้างเพิ่มศักยภาพในการทำงาน ไม่ใช่เน้นการทำงานล่วงเวลา แต่ตรึงค่าจ้างเอาไว้

ทั้งนี้การพัฒนาทักษะฝีมือแรงงานของเอกชน โดยเฉพาะผู้ผลิตส่งออก ได้ลงทุนสร้างสถาบันฝึกอบรมพัฒนาฝีมือแรงงานขึ้นมาเอง โดยให้อัตราค่าจ้างสูงกว่าค่าจ้างมาตรฐานแรงงานฯ ที่กระทรวงแรงงานกำหนด นอกจากเป็นการยก

ระดับฝีมือแรงงาน เพื่อพัฒนาคุณภาพการผลิตสินค้า โดยมุ่งหวังส่งออกเป็นหลัก ซึ่งส่วนใหญ่เป็นบริษัทข้ามชาติที่มีนโยบายใช้ไทยเป็นฐานการผลิตเพื่อส่งออก

ด้าน ดุสิต มองว่า การนำเข้าแรงงานข้ามชาติ ไม่ว่าจะเป็น พม่า ลาว เขมร จากเดิมที่กระจายอยู่ตามต่างจังหวัดปัจจุบันได้เคลื่อนเข้ามาตามชานเมืองมากขึ้น เฉพาะภาคผลิตบางประเภทเท่านั้น ขณะที่ธุรกิจส่วนใหญ่มีการแข่งขันรับแรงงานที่มีฝีมือด้วยการให้ค่าจ้างสูง ฉะนั้นโดยอุตสาหกรรมเองก็มีการปรับปรุงประสิทธิภาพการผลิตเพิ่มอยู่แล้ว แต่หากผู้ประกอบการรายใดที่ไม่สามารถปรับตัวได้ก็ควรย้ายโรงงานไปตั้งอยู่ใกล้ประเทศเพื่อนบ้านที่มีแรงงานราคาถูก ดังนั้นธุรกิจที่เหลืออยู่ส่วนกลางจึงเป็นผู้ผลิตที่ใช้เทคโนโลยีเข้ามาช่วย ซึ่งเป็นการพัฒนาคุณภาพการผลิตสินค้าไทยให้มี

คุณภาพเป็นที่ยอมรับของตลาดโลก และเชื่อว่าในอนาคตประเทศไทยจะไม่มีการผลิตสินค้าราคาถูกอีกและค่าแรงงานถูกอีกต่อไป

วิไลวรรณ กล่าวว่าแรงงานส่วนใหญ่ยอมรับในการพัฒนาตัวเองเพื่อให้ทักษะสูงขึ้นเป็นแรงงานมีฝีมือ เพื่อหวังที่จะมีรายได้ตามมาด้วย แต่ที่ผ่านมานายจ้างยังไม่ยอมรับและยังกดค่าจ้าง วิธีการที่ดีที่สุดคือ จะต้องมีการสร้างค่าจ้างที่เป็นธรรม ไม่ว่าจะเป็แรงงานไม่มีฝีมือ มีฝีมือ หรือแรงงานต่างด้าว และสวัสดิการต่างๆ ที่ลูกจ้างควรมีเพื่อให้เกิดความเป็นธรรมต่อผู้ใช้แรงงาน

เปิดเสรีอาเซียน+จีน+อินเดีย ไทยตั้งรับอย่างไร

ไทยในฐานะเป็นสมาชิกของประเทศสมาชิกอาเซียน จะเปิดเสรีอาเซียนในปี 2558 หรืออีก 4

ปีข้างหน้า ซึ่งแรงงานเป็นธุรกิจหนึ่งที่จะเปิดเสรีด้วย ทำให้มีการเคลื่อนย้ายแรงงานภายในประเทศสมาชิกที่มีจำนวนประชากรไม่ต่ำกว่า 651 ล้านคน ขณะที่แต่ละประเทศสมาชิกมีการเติบโตทางเศรษฐกิจที่แตกต่างกัน การคิดค่าจ้างแรงงานที่แตกต่าง จะส่งผลให้มีการเคลื่อนย้ายแรงงานจากประเทศค่าแรงถูก เช่น พม่า ลาว กัมพูชา เวียดนาม ไปสู่ประเทศที่เจริญกว่าที่มีค่าแรงสูง และหากอาเซียนเปิดการค้าเสรีกับจีนและอินเดีย ซึ่งมีแรงงานจำนวนมาก และราคาถูก จะส่งผลกระทบต่อไทยและประเทศสมาชิก แม้ขณะนี้ไทยจะยังไม่มีเปิดเสรีแต่จากการสำรวจของกระทรวงแรงงานเมื่อปี 2551 มีจำนวนแรงงานต่างด้าวทั้งสิ้น 790,664 คน แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ แรงงานถูกกฎหมาย 228,353 คน และแรงงานที่ผิดกฎหมาย 562,311 คน อยู่ในประเทศ

ประธานสภาหอการค้าไทยมองว่า การเปิดเสรีอาเซียนจะทำให้มีการย้ายแรงงานที่ทักษะฝีมือแรงงาน โดยเริ่มจากกลุ่มวิชาชีพ ไม่ว่าจะเป็น แพทย์ วิศวกร บัญชี เนื่องจากเห็นโอกาสในการก้าวหน้าและได้ค่าจ้างที่สูงกว่า ประเทศไทยจึงควรเตรียมพร้อมรับมือก่อนกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้น ด้วยการพัฒนาศักยภาพ

แรงงานในประเทศทุกกลุ่ม เพื่อลดความแตกต่างในเรื่องฝีมือแรงงานในอาเซียน รวมทั้งจะต้องมีการกำหนดค่าแรงงานจะเป็นมาตรฐานเดียวกัน

ปลัดกระทรวงแรงงานระบุว่า นี่เป็นอีกเหตุผลหนึ่งที่จะต้องเร่งประกาศใช้ค่าจ้างมาตรฐานฝีมือฯ เพื่อรองรับการเปิดเสรีอาเซียนให้มีมาตรฐานแรงงานเดียวกัน แรงงานที่จะเข้ามาทำงานในประเทศไทยก็ควรที่จะต้องมีการทดสอบมาตรฐานฝีมือของไทยเช่นกัน แต่ยังมีข้อกังวลจากการทำงานที่ซ้ำซ้อนระหว่างหน่วยงานของรัฐ คือ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ผู้ออกคุณวุฒิวิชาชีพที่กำหนดลักษณะคุณวุฒิ สำหรับผู้จบการศึกษา ปวช. และ ปวส. และอัตราค่าจ้างเหมือนกับที่กระทรวงแรงงานกำหนดหรือไม่ ซึ่งอาจทำให้เกิดปัญหาในทางปฏิบัติว่าจะยึดหลักเกณฑ์ใด ทั้งนี้กระทรวงศึกษาจึงควรที่จะมีการปรับหลักสูตรให้สอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงาน

ทวิกิจ กล่าวว่า ขณะนี้ภาคเอกชนยังสับสนว่าหากมีการกำหนดมาตรฐานค่าจ้างแรงงานฝีมือของอาชีวศึกษา จะมีความเหมือนหรือแตกต่างอย่างไรกับของกระทรวงแรงงาน และจะใช้แนวทางใดในการกำหนดค่าจ้างแรงงานฝีมือ

ตั้งสถาบันพัฒนาฝีมือแรงงานใหม่

ดร.ศศิธรา พิชัยชาญณรงค์ เลขาธิการคณะกรรมการการอาชีวศึกษา อธิบายว่า จะมีการออกพระราชกำหนดจัดตั้งสถาบันคุณวุฒิวิชาชีพ ขึ้นเป็นองค์กรมมหาชน โดยขึ้นตรงกับ

ดร.ศศิธรา พิชัยชาญณรงค์
เลขาธิการคณะกรรมการ
การอาชีวศึกษา

“จะมีการออกพระราชกำหนดจัดตั้งสถาบันคุณวุฒิวิชาชีพ ขึ้นเป็นองค์กรมมหาชน โดยขึ้นตรงกับนายกรัฐมนตรี ไม่ใช่กระทรวงศึกษาธิการ”

นายกรัฐมนตรี ไม่ใช่กระทรวงศึกษาธิการ มีการบริหารจัดการอิสระ โดยคุณวุฒิวชิพนี้จะมีเป็นบางวิชาชีพที่เป็นที่ต้องการหรือขาดแคลน โดยผู้ประกอบการจะเสนอมาให้พิจารณาสำหรับคณะกรรมการอาชีพจะทำการวิเคราะห์เปรียบเทียบว่าหากผู้สำเร็จการศึกษาในระดับ ปวช. 1-2-3 ปวส. 1-2 ควรที่จะมีวุฒิวชิพเท่าใด โดยจะต้องผ่านการทดสอบจากสถาบันดังกล่าวก่อน ซึ่งถือเป็นการวัดสมรรถนะในการทำงาน (Labour performance) ต่างจากที่กระทรวงแรงงานกำหนด และเรื่องนี้ได้หารือกับทุกหน่วยงานที่เกี่ยวข้องรวมถึงกระทรวงแรงงานด้วย

ขณะที่ปลัดกระทรวงแรงงานกล่าวว่า ถ้าจะจัดตั้งสถาบันคุณวุฒิวชิพขึ้นมา น่าจะเป็นการเชื่อมโยง 2 วุฒิ เช่นผู้ที่จบ ปวช. หากผ่านการฝึกอบรมและพัฒนาศักยภาพในการทำงานในสายวิชาชีพจนสามารถผ่านการทดสอบมีฝีมือระดับ 2-3 จะได้รับค่าจ้างตามมาตรฐานแรงงานฝีมือ ซึ่งอาจสูงกว่าผู้จบปริญญาตรีที่ยังทำงานทำไม่ได้ แต่ไม่ควรมีวุฒิใหม่เพราะคนที่อยู่ในระบบที่รับรองมาตรฐานฝีมือแรงงานไป 5 แสนคน ได้ผ่านการรับรองของกระทรวงแรงงานมา 20 ปี ถ้าทำวุฒิมาใหม่จะก่อให้เกิดความสับสนได้

แม้จะมีการกำหนดค่าจ้าง

มาตรฐานฝีมือขึ้นมา แต่ทุกฝ่ายยังเห็นว่าควรที่จะยังคงมีการประกาศใช้ค่าจ้างขั้นต่ำต่อไป โดยใช้เป็นแนวทางรับคนเข้าทำงานเริ่มแรก โดยเฉพาะแรงงานไร้ฝีมือ เพื่อเป็นหลักประกันการดำเนินชีวิตได้ตามอัตภาพ การยกระดับฝีมือแรงงานไทย นับเป็นสิ่งที่หลายฝ่ายผลักดันเพื่อให้ไทยมีการผลิตสินค้าเป็นที่ยอมรับของตลาดโลก ซึ่งจะช่วยให้ไทยเปลี่ยนประเทศจากผู้ผลิตสินค้าราคาถูกไปสู่สินค้าที่มีการออกแบบทันสมัย กึ่งไฮเทคเทคโนโลยี ที่จะแตกต่างจากประเทศเพื่อนบ้าน

การสร้างความเป็นธรรมแก่ผู้ใช้แรงงานจะเป็นจริงได้หรือไม่ขึ้นทั้งภาคเอกชน แรงงาน และรัฐบาล อาจจะต้องหันมาถามตัวเองว่า พร้อมกับการเปลี่ยนแปลง

หรือไม่ ลูกจ้างจะมีโอกาสยกระดับฝีมือให้มีความเชี่ยวชาญได้จริงหรือ? ผู้ผลิตจะสามารถลงทุนทั้งในเรื่องการปรับปรุงเครื่องจักรและสวัสดิการให้กับลูกจ้างหรือไม่ รัฐบาลจะสนับสนุนช่วยเหลือภาคเอกชนและดูแลลูกจ้างไม่ให้ถูกเอาเปรียบได้หรือไม่?

ขณะที่ทุกวันนี้ยังมีแรงงานจำนวนมากร้องเรียนต่อความไม่เป็นธรรมจากการจ้างงาน ทั้งๆ ที่แรงงาน คือ ทรัพยากรที่สำคัญและเป็นการแสดงความรับผิดชอบต่อผู้ใช้แรงงานตามหลักธรรมาภิบาล

เช้า...
พร้อมลุยงาน

เที่ยง...
ตบท้ายหลังมืออ่อย

บ่าย...
แก้ง่วงสักหน่อย

“จะอีกกี่แก้ว ที่เวลา
ก็ได้รับรสชาติที่เปลี่ยนในรสชาติที่คุณพอใจ”

ที่ตีโอโร่ เราหมอบความสุขให้คุณด้วยการพิถีพิถันใส่ใจ
ให้กาแฟทุกแก้วได้รับรสชาติกลมกล่อม ที่คุณสัมผัสได้ในทุกเวลา

พบกับตีโอโร่ได้ที่ สถานีบริการน้ำมันเชลล์ : วงศ์สว่าง • ลาดพร้าว 44, 81, 112 • ท่าพระ • สวนพหลุ • ศาลาอัญชดา • วิกาวดี • แจ่งวัฒนะ • บางนา กม.6, กม.18
อาคาร/สำนักงาน : สิลมคอมเพล็กซ์ • อาคารไทยประกันชีวิต • อาคารทิสโก้ • ริเจนท์เฮาส์ คอมมูนิตี้มอลล์ : จามจุรีสแควร์ • โลตัส-เพชรเกษม 81 • โลตัส-นิตดา
• โลตัส-รามอินทรา 109 • เซียร์รังสิต(ซีเอ็นซี) โรงพยาบาล : รพ.ปิยะเวท • รพ.สมิติเวช ศรีราชา • รพ.เวชธานี • รพ.ธรรมศาสตร์ รังสิต • รพ.เจ้าพระยา และสาขาอื่นๆ
ติดตามรายละเอียดได้ที่เว็บไซต์ของตีโอโร่ www.caffe-d-oro.com

การคลังเสียง

ดับฝันรัฐสวัสดิการตัวหน้า

แทบจะเป็นธรรมเนียมปฏิบัติทุกครั้งก่อนจะมีฤดูกาลเลือกตั้งที่ทุก
รัฐบาลจะนำงบประมาณลงมากำหนดดูแลประชาชนในรูปแบบรัฐสวัสดิการ
อย่างทั่วถึงและตัวหน้า

คำว่า **“รัฐสวัสดิการ”** จึงกลายเป็นเครื่องมือในการหาเสียงของรัฐบาลทุกยุคทุกสมัย แต่หลังเทศกาลเลือกตั้งจบลง เสียงตะโกนทวงถามต่อสิทธิที่จะได้รับการดูแลอย่างเป็นธรรมกลับไม่มีใครเจียหูฟัง กระทั่งมีคนตั้งคำถามว่า ในฐานะประชาชนคนหนึ่ง รัฐสวัสดิ-

การที่สมบูรณ์และเท่าเทียมกันจะเกิดขึ้นได้เมื่อใด

วงสัมมนา **“ประเทศไทยจะอยู่รอดไหม ในนโยบายรัฐสวัสดิการ”** เมื่อวันที่ 3 ธันวาคม 2553 จัดโดยเครือข่ายธุรกิจเพื่อสังคมและสิ่งแวดล้อม (SVN) ได้เชิญ **ดร.สมชัย จิตสุชน** ผู้อำนวยการ

การวิจัยด้านการพัฒนาเศรษฐกิจส่วนรวมและการกระจายรายได้ สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย (ทีดีอาร์ไอ) นักวิชาการผู้คร่ำหวอดในด้านการมีส่วนร่วมและกระจายรายได้ของประเทศ และ **แบ็งค์ งามอรุณโชติ** อนุกรรมการวุฒิสภา ในฐานะผู้ดำเนินรายการ

ดร.สมชาย จิตสุชน

ผู้อำนวยการวิจัยด้านการพัฒนาเศรษฐกิจส่วนรวมและการกระจายรายได้ สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศ (ทีดีอาร์ไอ)

ดร.สมชาย จิตสุชน เปิดประเด็นด้วยผลงานวิจัยของเขาซึ่งพบว่าประเทศไทยสามารถมีระบบสวัสดิการขั้นพื้นฐานที่ก้าวหน้าและเท่าเทียมได้ แต่บนเงื่อนไขเศรษฐกิจของไทยที่จะต้องมีการขยายตัวที่เพียงพอ โดยแต่ละปีต้องมีอัตราการขยายตัวทางเศรษฐกิจ (จีดีพี) ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 4-5 ถึงจะสามารถจัดสรรบทบาททางการเงิน และการจัดการระหว่างภาคส่วนต่างๆ ได้อย่างเหมาะสม ฉะนั้นหากเศรษฐกิจโตต่ำกว่านี้จะไม่เพียงพอต่อการดูแลสวัสดิการประเทศ

อย่างไรก็ดี หากเศรษฐกิจขยายตัวได้ประมาณร้อยละ 4-5

“มีการคำนวณออกมาแล้วว่าในปี 2554 ระดับหนี้สาธารณะต่อจีดีพีของไทยอยู่ที่ร้อยละ 40-50 ซึ่งจริงๆ แล้วหนี้สาธารณะต่อจีดีพีไม่ควรเกินร้อยละ 60 ซึ่งนี่เป็นตัวเลขหนี้สาธารณะที่ยังไม่บวกรายจ่ายสวัสดิการซึ่งคิดเป็นร้อยละ 1.5 ของจีดีพี จึงมีคำถามเกิดขึ้นว่าตอนนี้รัฐบาลมีเงินพอหรือเปล่าที่จะหันมาทำรัฐสวัสดิการ”

ภาวะสวัสดิการสังคมต่อจีดีพีจะค่อนข้างคงที่ ซึ่งปัจจุบันค่าใช้จ่ายด้านสวัสดิการสังคมจะเฉลี่ยอยู่ที่ร้อยละ 1.5-1.6 ต่อจีดีพี ซึ่งเป็นค่าใช้จ่ายที่ไม่สูงมากนัก กระนั้นรัฐบาลก็ต้องมีวินัยในการใช้จ่ายการคลัง และดูแลเสถียรภาพของเศรษฐกิจเพื่อรักษาอัตราการขยายตัวของจีดีพีแต่ละปีให้อยู่ในระดับดังกล่าว

ดร.สมชาย กล่าวว่า ปัจจุบันการคลังของไทยมีปัญหาเชิงโครงสร้าง โดยเฉพาะด้านการหารายได้มีความเสี่ยงของความยั่งยืนทางการคลังสูง เนื่องจากรัฐบาลมีรายจ่ายประจำ อาทิ รายจ่ายในรูปเงินเดือนข้าราชการที่พอๆ กับรายได้ที่หาได้ทั้งหมดเข้าประเทศ ฉะนั้นจึงไม่ต้องพูดถึงการลงทุนสร้างสาธารณูปโภคต่างๆ เพราะทุกบาททุกสตางค์ต่อจากนี้ หากรัฐบาลต้องการลงทุน เท่ากับต้อง

หยิบยืมในรูปแบบการกู้เท่านั้น จึงยังไม่ต้องพูดถึงงบประมาณที่จะนำมาจัดสรรด้านสวัสดิการสังคม

“มีการคำนวณออกมาแล้วว่าในปี 2554 ระดับหนี้สาธารณะต่อจีดีพีของไทยอยู่ที่ร้อยละ 40-50 ซึ่งจริงๆ แล้วหนี้สาธารณะต่อจีดีพีไม่ควรเกินร้อยละ 60 ซึ่งนี่เป็นตัวเลขหนี้สาธารณะที่ยังไม่บวกรายจ่ายสวัสดิการซึ่งคิดเป็นร้อยละ 1.5 ของจีดีพี จึงมีคำถามเกิดขึ้นว่าตอนนี้รัฐบาลมีเงินพอหรือเปล่าที่จะหันมาทำรัฐสวัสดิการ เพราะรัฐบาลคงต้องดูรายได้และรายจ่ายประจำของตัวเองด้วยว่าเป็นอย่างไร ซึ่งคำตอบที่ได้คือ ขณะนี้สถานะโครงสร้างการคลังของรัฐบาลไทยแย่มาก น่าเป็นห่วงมาก เนื่องจากรายได้ภาษีรัฐบาลเฉลี่ยอยู่ที่ร้อยละ 16-18 ต่อปีเท่านั้น” ดร.สมชาย กล่าว

สำหรับการจัดเก็บภาษีนั้น ดร.สมชัย มองว่า รัฐบาลจัดเก็บภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาต่ำเกินไป ระบบภาษีของไทยก็ไปอยู่ในแนวความคิดเรื่องอาชีวะด้วย ทำให้รัฐบาลจัดเก็บภาษีได้น้อย และหากมองถึงภาษีมูลค่าเพิ่ม (VAT) สำหรับประเทศไทยนั้น ถือว่าเป็นอัตราเกือบต่ำสุดในโลก ซึ่งขณะนี้มียู่ 5-6 ประเทศที่เก็บภาษีมูลค่าเพิ่มต่ำสุดในอัตราร้อยละ 5 นอกนั้นเป็นอัตราที่เก็บสูงกว่าไทย

ขณะที่สิทธิ์ภาษีในรูปแบบการลงทุนของนิติบุคคลผ่านสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน (บีโอไอ) มองว่าควรจะยกเลิก ซึ่งเป็นเรื่องที่รัฐบาลไม่กล้าแตะ เพราะปัญหาของบีโอไอขณะนี้คือ รัฐบาลให้สิทธิ์ทางภาษี ส่งเสริมการลงทุน แต่ไม่ได้ติดตามดูการลงทุนของกลุ่มคนที่ใช้สิทธิ์เหล่านี้ ซึ่งเท่ากับว่าทำให้รัฐบาลสูญเสียรายได้ภาษีทั้งที่ควรเป็นรายได้เข้าประเทศ

ฉะนั้นทางออกของการรักษาระดับฐานะการคลังให้อยู่รอด เพื่อให้รัฐบาลมีงบประมาณเพียงพอ นำมาจัดสรรรัฐสวัสดิการอย่าง

แอมิงค์ จามอรุณโชติ

อนุกรรมการวุฒิสภา
ผู้ดำเนินรายการ

จริงจัง รัฐจึงมีความจำเป็นต้องปฏิรูปโครงสร้างระบบภาษีเสียใหม่ ทั้งภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา (ภาษีที่มีปัญหาที่สุดในโครงสร้างภาษีไทยซึ่งต่ำกว่าที่ควรจะเป็นยังไม่เน้นรวมการยกเว้น ลดหย่อน และหลบเลี่ยงภาษี) ภาษีเงินได้นิติบุคคล (ที่มีอัตราสูงกว่าประเทศคู่แข่ง จนกลายเป็นการส่งเสริมการลงทุนที่มีต้นทุน แต่การจัดเก็บภาษีกลับขาดหายสูงมาก) ภาษีมูลค่าเพิ่ม (ที่มีอัตราการจัดเก็บเกือบต่ำที่สุดในโลก) และภาษีทรัพย์สินซึ่งเป็นฐาน

“ จะเน้นทางออกของการรักษาระดับฐานะการคลังให้อยู่รอด เพื่อให้รัฐบาลมีงบประมาณเพียงพอ นำมาจัดสรรรัฐสวัสดิการอย่างจริงจัง รัฐจึงมีความจำเป็นต้องปฏิรูปโครงสร้างระบบภาษีเสียใหม่ ”

ภาษีที่ใหญ่ที่สุดแต่มีการจัดเก็บน้อย ทั้งหมดถือเป็นวาระสำคัญของรัฐบาล เพราะต่อให้ทรัพยากรโดยรวมในประเทศจะมีเพียงพอ แต่หากยังไม่มีระบบการจัดสรรที่มีประสิทธิภาพและเป็นธรรม ระบบสวัสดิการสำหรับประชาชนก็จะไม่ทั่วถึงและด้อยคุณภาพอย่างที่เป็น...

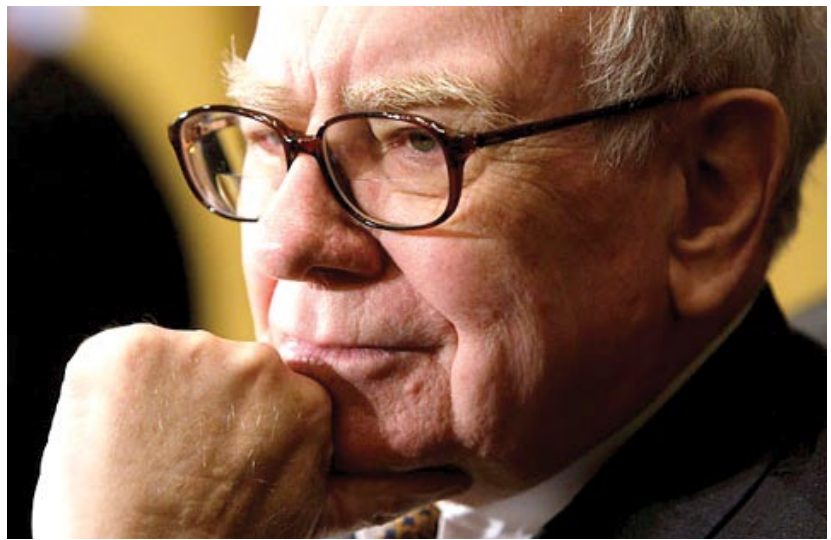

ดร.ไสว บุญมา

ไม่เร็วและไม่มากเกินไป ที่จะคืนให้สังคม

คงเป็นที่ทราบกันดีแล้วว่า ในช่วงเวลาเกือบสองปีที่ผ่านมา วอร์เรน บัฟเฟตต์ และ บิล เกตส์ นัดพบกับบรรดามหาเศรษฐีหลายครั้งทั้งในอเมริกาและในเมืองจีน จุดมุ่งหมายของการพบกันได้แก่ การปรึกษาหารือเรื่องการบริจาคทรัพย์สินช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์

การพบกันครั้งล่าสุดเมื่อวันที่ 16 มิถุนายน 2553 ได้ข้อตกลงว่าจะเชิญชวนมหาเศรษฐีที่มีทรัพย์สินระดับพันล้านดอลลาร์ให้บริจาคทรัพย์สินของตนคนละไม่ต่ำกว่า 50% เพื่อช่วยเพื่อนมนุษย์โดยการเขียนคำมั่นสัญญาลงในเว็บไซต์ชื่อ givingpledge.org คำมั่นสัญญานี้ไม่มีผลทางกฎหมาย หากเป็นการให้เพียงคำสัญญา แต่ไม่มีใครสงสัยว่าคนอย่างวอร์เรน บัฟเฟตต์ จะไม่รักษาสัญญาที่เขาเขียนไว้ เพื่อแสดงถึงความจริงใจว่าเขาไม่เฉพาะแต่จะเชิญชวนผู้อื่นให้บริจาค หากตัวเองก็ทำด้วย วอร์เรน บัฟเฟตต์ ได้เขียนคำมั่นสัญญาลงในเว็บไซต์นั้นเป็นคนแรกว่า เขาจะสละทรัพย์สินไม่ต่ำกว่า 99% ช่วยเพื่อนมนุษย์

วอร์เรน บัฟเฟตต์

ในคำมั่นสัญญาที่ยาวราว 1 หน้ากระดาษ วอร์เรน บัฟเฟตต์ พูดถึงหลายอย่างรวมทั้งสิ่งเหล่านี้ด้วย 1) จริงอยู่ทรัพย์สินที่เขาจะให้นั้นมีค่านับหมื่นล้านดอลลาร์ก็จริง แต่หากวัดกันในด้านของการเสียสละแล้วมันยังน้อยเมื่อเทียบกับคนอื่นอีกมาก ทั้งนี้เพราะแม้เขาจะยก 99% ของทรัพย์สินให้การกุศล เงินที่เหลือยังมากมาย ยังผลให้เขาไม่ต้องเสียสละอะไรที่จำเป็นต่อชีวิตของเขาเลย ต่างกับผู้สละทรัพย์สินอีกจำนวนมากที่แม้จะบริจาคเพียงไม่กี่ดอลลาร์ แต่

เงินนั้นมาจากงบประมาณสำหรับซื้ออาหารซึ่งผู้บริจาคจะต้องอด 2) หลากๆ คนรวมทั้งลูกและน้องสาวของเขาสละเวลาซึ่งมีค่ายิ่งกว่าทรัพย์สินเพื่อช่วยผู้อื่น ส่วนเขาสละเฉพาะทรัพย์สินเท่านั้น 3) เขากำหนดว่าทรัพย์สินของเขาจะต้องถูกใช้ให้หมดไปหลังจากเขาตายครบ 10 ปี 4) เขามองว่าการสะสมของมีค่าทางวัตถุต่างๆ ไม่มีความสำคัญเพราะสิ่งเหล่านั้นคือโซ่รัดคอของผู้สะสม 5) สิ่งที่มีค่ากว่าวัตถุคือสุขภาพและเพื่อน 6) ทรัพย์สินที่เขาบริจาคไป

บิล เกตส์

นั้นแม้จะเก็บไว้ก็จะไม่ทำให้เขาและลูกๆ มีความสุขเพิ่มขึ้น ตรงข้ามมันจะทำให้เพื่อนมนุษย์จำนวนมากมีชีวิตดีขึ้น

อาจเป็นที่ทราบกันดีแล้วว่าเมื่อปี 2549 วอร์เรน บัฟเฟตต์ ได้ให้คำมั่นสัญญากับ บิล เกตส์ ว่าเขาจะเริ่มบริจาคทรัพย์สินของเขาราว 83% ให้แก่มูลนิธิของบิล เกตส์ เพื่อให้มูลนิธินั้นนำไปใช้ในกิจการช่วยเพื่อนมนุษย์ การให้คำมั่นสัญญาครั้งนี้จึงมีค่าเท่ากับการบริจาคเพิ่ม

ในปัจจุบัน ชาวอเมริกันที่มีทรัพย์สินระดับมหาเศรษฐีมีจำนวนมาก นิติสารฟอร์บส์ประเมินว่า 400 คนที่รวยที่สุดมีทรัพย์สินรวมกันได้ราว 1.2 ล้านล้านดอลลาร์ สำนักข่าวบางแห่งประเมินว่าคนเหล่านี้บริจาคเงินเพื่อการกุศลโดยเฉลี่ยประมาณ 10% ของทรัพย์สิน

ซึ่งก็มีค่ากว่าหนึ่งแสนล้านดอลลาร์อยู่แล้ว หากการเชิญชวนของวอร์เรน บัฟเฟตต์ ประสบความสำเร็จ การบริจาคก็จะเพิ่มขึ้น ซึ่งอาจถึงเป้าหมายที่ 6 แสนล้านดอลลาร์ก็ได้

จากวันที่วอร์เรน บัฟเฟตต์เขียนคำมั่นสัญญาถึงวันที่ 1 กุมภาพันธ์ ที่ผ่านมานี้ มหาเศรษฐีอเมริกันได้เขียนคำมั่นสัญญาลงในเว็บไซต์นั้นแล้ว 58 สัญญาซึ่งบางสัญญาทั้งสามีและภรรยาลงชื่อหลายคนอาจเป็นที่รู้จัก เช่น บิล เกตส์ แต่ส่วนใหญ่ยังไม่เป็นที่รู้จัก เช่น เจฟฟ์ กรีน และ ไลดา ฮิลล์ ส่วนผู้ให้คำมั่นสัญญาล่าสุดทำเมื่อวันที่ 8 ธันวาคม 2553 เขาสร้างความฮือฮาเนื่องจากเขาอายุเพียง 26 ปีเท่านั้น เขาชื่อ มาร์ค ซัคเคอร์เบิร์ก ซึ่งนิติสารใหม่เพิ่งยกให้เป็นบุคคลแห่งปี หนุ่มมารคร่วม

การสร้างความร่ำรวยไม่ใช่ความสามาถยากมันเป็นไปได้ตามกฎเกณฑ์ของระบบตลาดเสรี ที่ทั่วโลกใช้กันอยู่ในปัจจุบัน ตลาดเสรีเป็นระบบเดียวที่อยู่มาได้ตลอดประวัติศาสตร์ เพราะมันสะท้อนธรรมชาติธาตุแท้ของมนุษย์สองอย่างคือ เราเป็นสิ่งมีชีวิตสายพันธุ์เดียวที่มีการแลกเปลี่ยนกันและเราต้องการทำอะไร ได้อย่างเสรี

ก่อตั้งเว็บไซต์สำหรับสร้างเครือข่ายในระบบอินเทอร์เน็ตชื่อ Facebook ซึ่งตอนนี้มีสมาชิกกว่า 500 ล้านคนส่งผลให้มันเป็นเว็บไซต์สำหรับสร้างเครือข่ายที่ใหญ่ที่สุดทั้งที่รัฐบาลจีนยังปิดกั้นอยู่ ผู้สมัครเป็นสมาชิกเพื่อสร้างเครือข่ายไม่ต้องเสียเงิน แต่หนุ่มมารคสามารถขายโฆษณาให้ผู้ขายสินค้าต่างๆ ได้โดยให้ข้อมูลของสมาชิกแก่ผู้ต้องการโฆษณาขายสินค้า

ตอนนี้ธุรกิจของเขายังไม่ได้ขายหุ้นในตลาดหลักทรัพย์ แต่เมื่อปลายปีที่แล้วเขาได้ว่าจ้างวานิชธนกิจโกลด์แมนแซคส์ให้มองหาทุนโดยเอาหุ้นของบริษัทแลกโดยตรงเป็นมูลค่า 1.5 พันล้านดอลลาร์ ผู้เชี่ยวชาญทางด้านหลักทรัพย์ประเมินว่าธุรกิจของเขามีมูลค่าราว 5 หมื่นล้านดอลลาร์ ส่งผลให้หนุ่มมารคเป็นมหาเศรษฐีที่มีทรัพย์สินหมื่นล้านดอลลาร์โดยสร้างความร่ำรวยด้วยตัวเองขึ้นมาได้ในขณะที่มีอายุน้อยที่สุด ก่อนที่เขาจะให้คำมั่นสัญญาว่าจะบริจาคทรัพย์สินอย่างต่ำครึ่งหนึ่ง

เพื่อช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์นั้น เขาได้บริจาค 100 ล้านดอลลาร์ให้แก่โรงเรียนในเมืองนอร์คของ รัฐนิวเจอร์ซีย์ การเห็นความสำคัญของการศึกษาของหนุ่มมาร์คไม่ใช่เรื่องแปลกเนื่องจากมหาเศรษฐีที่เขียนคำมั่นสัญญาลงในเว็บไซต์ส่วนใหญ่ก็มักบริจาคส่วนหนึ่งของทรัพย์สินสนับสนุนการศึกษา ทั้งนี้คงเพราะพวกเขาตระหนักว่าการศึกษาที่เหมาะสมเป็นปัจจัยที่จะจรรโลงสังคมให้อยู่ได้อย่างยั่งยืน

การสร้างความรู้ร่ำรวยได้อย่างรวดเร็วและการบริจาคมากมายแบบนี้มักมีทั้งผู้ยกย่องและผู้ประณามว่าเป็นความอภัยของทุนนิยมสามัญและการให้ทักษิณทรัพย์เงินบริจาคได้เป็นปัจจัยกระตุ้นการบริจาค แต่ผู้ประณามส่วนใหญ่มักใช้อารมณ์มากกว่าเหตุผลกล่าวหาว่าความรู้ร่ำรวยเป็นความสามัญ แต่การสร้างความรู้ร่ำรวยไม่ใช่ความสามัญ หากมันเป็นไปตามกฎเกณฑ์ของระบบตลาดเสรี ที่ทั่วโลกใช้กันอยู่ในปัจจุบัน

ตลาดเสรีเป็นระบบเดียวที่อยู่มาได้ตลอดประวัติศาสตร์เพราะมันสะท้อนธรรมชาติธาตุแท้ของมนุษย์สองอย่างคือ เราเป็นสัตว์ที่มีชีวิตสายพันธุ์เดียวที่มีการแลกเปลี่ยนกัน และเราต้องการทำอะไรๆ ได้อย่างเสรี ระบบนี้เอื้อให้ผู้มีความสามารถสร้างความร่ำรวย ถ้าเขาสร้างความร่ำรวยด้วยฐานของการมีคุณธรรมและการทำตามกฎเกณฑ์ของสังคมมันไม่ใช่สิ่งเสียหาย ยิ่งถ้าเขานำความรู้ร่ำรวยส่วนใหญ่ไปบริจาคให้เพื่อนมนุษย์ด้วยแล้ว เขาไม่ควรถูกประณาม ตรงข้ามควรได้รับยกย่อง

ส่วนการบริจาคซึ่งนำมาทักษิณทรัพย์เป็นบางส่วนได้นั้นก็เป็นกฎเกณฑ์ที่สังคมโดยทั่วไปยอมรับรวมทั้งสังคมไทย

แนวคิดเรื่องการยกมรดกและทรัพย์สินส่วนใหญ่ให้แก่มูลนิธิเพื่อการกุศลไม่ใช่ของใหม่ในสังคมอเมริกัน อภิมาเศรษฐีเช่นจอห์น ดี. ร็อกกีเฟลเลอร์และแอนดรูว์ คาร์เนกี ซึ่งในสมัยก่อนนับว่าเป็นเศรษฐีหมายเลขหนึ่งและเลขสองของโลกบริจาคทรัพย์สินเพื่อการกุศลจำนวนมหาศาล คราวนี้หลานของเขาชื่อเดวิด ร็อกกีเฟลเลอร์ ซึ่งตอนนี้อายุ 95 ปีเป็นเจ้าภาพในการพบกันครั้งแรกของบรรดามหา

เศรษฐีที่กล่าวถึงและได้ร่วมให้คำมั่นสัญญาว่าจะบริจาคทรัพย์สินของเขาด้วยเช่นกัน

หนุ่มมาร์คเริ่มบริจาคทรัพย์สินสนับสนุนการศึกษาตั้งแต่ยังเยาว์เพราะเขาเห็นความสำคัญของการศึกษาและมีผู้ใหญ่ทำให้ดูเป็นตัวอย่าง ฉะนั้นถ้าผู้ใหญ่ไทยบริจาคทรัพย์สินสนับสนุนการศึกษามากกว่าในปัจจุบัน นอกจากเด็กไทยจะได้ประโยชน์มหาศาลแล้ว เมื่อเติบโตใหญ่พวกเขาที่จะบริจาคให้แก่การสนับสนุนการศึกษาด้วย นั้นย่อมเป็นการปูทางสู่สังคมสันติสุขแบบยั่งยืน ☺

Alex Mavro, “The Responsibilityator,” is a full-time CSR and Sustainability consultant based in Thailand. Reach him at almavro@siv-asia.org.

Just the Facts,

Ma’am

With apologies to those of you who are not TV or movie fans, “*Just the facts, Ma’am*” is a famous quote from the TV policeman, **Jack Webb**.

Detective Webb had a piercing, humorless way about him. He never allowed extraneous comment when interviewing suspects or witnesses. And all he ever did was interview suspects or witnesses.

When it comes to company reporting of all kind, one could do worse than to heed the detective’s advice, and stick to the facts.

Begin with your company’s mission, vision, and strategy. These will overlap, but should all dovetail and be demonstrably accurate. Just the facts.

If one of the keystones of your mission is to leave mother earth in better shape than she was before

your company came along—and isn’t that the case, for most companies? – then by all means, mention what’s unique about how you meet the challenge. Just the facts.

What if you are a minerals processing conglomerate, or mining consortium? Or what if whatever you do is inherently harmful to the planet? Admit it. Explain how your product or service benefits society. Then spell out how you are working overtime to minimize any harmful impact: Just the facts.

To oversimplify, your company is in business to improve the lives of your customers and other constituents. Notwithstanding the guidance of any MBAs in the room, profit is not the goal. The goal is service, helping people to be more comfortable. Profit is the reward for achieving that objective. The purpose

of your reporting is to demonstrate how well you are progressing. In addition, reporting has many ancillary benefits:

1. Your constituents, by which I mean everyone from customers to community organizations to capital markets, increasingly want to know more about the long-term impact on society of your company’s activities. Consider: even Walmart, the world’s largest public corporation by revenue, has responded to these demands with its supplier sustainability initiative, a game-changing business strategy.

2. Operationally, it can be a helpful exercise to re-examine and measure your internal processes. Many of these will have been unchanged for decades despite per-

sonnel and technological improvements. My clients are amazed at the cost reductions that they enjoy from an analysis of something as mundane as waste management. More, companies sometimes identify sustainability-related spin-off activities that can become profit centers in their own right.

3. Everyone in business knows the advantage of being in the role of first mover. It offers you a commanding lead in the field, one that allows you to call the shots for the industry. Not only does it set you apart from the pack, but also it gives you a head start for the day when government mandates the innovative practices that you're already engaged in: other companies will need to hustle to comply. Nor will complying be enough: you need to tell the world about it, too.

4. By being transparent and proving it through your reporting, you are building your company's reputation for trustworthiness. This won't happen overnight, but the accumulated years of reliably reporting your company's activities will pay off handsomely. According to research done by the Global Reporting Initiative, 83% of American companies (66%, European) point to transparency as the number one factor influencing their corporate

reputations – a higher percentage than those relying on more traditional indicators such as product quality or financial returns.

5. A strong, well-documented reputation helps contribute to a powerful brand. It's easy to overlook the value of a brand. But Coca-Cola doesn't; Google doesn't; Microsoft doesn't; GE doesn't. These are all among the consistent leading brands, by value, and they have earned that distinction by offering society an opportunity to improve its members... and by documenting it.

6. Finally and most importantly, according to a recent report by Ernest & Young, *“By reporting on sustainability, organizations can show stakeholders that they have been heard.”* It is that sense of being taken into consideration, of a dialogue and not a monologue, that characterizes the constituents of companies that will be successful into the future.

The same imperatives drive successful Thai companies, large and small.

You may have noticed that I have not once mentioned corporate social responsibility. Nor have I alluded to sustainability. There is a reason for that.

I believe that when we compartmentalize CSR, when we address it as a separate entity, as if it existed on its own, like accounting or operations, we bleed the concept of impact. From the moment we bring a CSR perspective to our companies, it is a perspective that permeates all our planning and work from then on.

The same applies to reporting. The GRI offers is a reliable and worthy standard for showcasing social and environmental impact. It should be considered an interim guide for all non-financial company reporting.

However, over the next few years the ultimate objective should be for companies to move to fully integrated social-financial environmental reporting systems that fully reflects the seamless incorporation of all three considerations into its everyday work.

Because (again), true CSR is not something to be considered on alternate weekdays, or once a month at staff meetings. Systemic CSR is integral to what your company is trying to project. Ultimately, it defines your company to your very most important stakeholders, the ones to whom a CSR mindset encourages us to pay special attention: your customers and your employees.

Your reporting should reflect that. With just the facts, of course.

การจัดการความรับผิดชอบต่อสังคม

ผมคิดว่าในช่วงหลายปีที่ผ่านมาสังคมในบ้านเราคงคุ้นเคยกับชื่อของ Corporate Social Responsibility หรือ CSR ที่หมายถึงความรับผิดชอบต่อสังคมของธุรกิจกันเป็นอย่างดี เอากันแต่ง่ายๆ ผมลองค้นหาคำว่า Corporate Social Responsibility ใน Google (วันที่ 22 กุมภาพันธ์ 2554) ผลที่ได้รับคือ 5,340,000 รายการ ภายใน

เสี้ยววินาที คือ 0.27 วินาที แต่ถ้าเป็นคำว่า CSR เราจะได้ผลที่มากกว่า 60 ล้านรายการภายใน 0.04 วินาที แปลว่านาทีนี้ถ้าไม่เรียกว่านี่คือประเด็นร้อนก็ไม่รู้จะเรียกว่าอะไรแล้วครับ

แต่เดิมนการรับรู้ส่วนใหญ่ที่เกิดขึ้นในบ้านเราจะมองว่า CSR เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการคืนกำไร และความช่วยเหลือให้กับผู้ด้อยโอกาสในสังคมเป็น

สำคัญ เป็นการแสดงออกผ่านกิจกรรมพัฒนาสังคมและสิ่งแวดล้อม เช่น การปลูกป่า การให้การการศึกษา และการช่วยเหลือผู้ด้อยโอกาส เป็นต้น นอกจากนี้กรอบคิดสำคัญอีกอย่างก็คือ การมองว่า CSR เป็นการให้โดยสมัครใจที่ไม่ถูกบังคับด้วยกรอบของกฎหมายหรือกฎระเบียบใดๆ ซึ่งก็เป็นเรื่องของจิตอาสาเป็นสำคัญ อีกทั้งเป็นการสร้างภาพ-

“ การที่ธุรกิจต้องให้ความสำคัญ
สำคัญกับการมุ่งเน้นสังคม
และสิ่งแวดล้อมเพิ่มมากขึ้น
นั้น น่าจะเป็นแนวคิดที่
สำคัญสำหรับการดำเนิน
ธุรกิจในอนาคตอย่างแน่นอน
เพียงแต่การนำแนวคิด
CSR มาใช้ให้ได้ผลตามหลัก
การจะต้องเพิ่มมุมมองทาง
สังคมและสิ่งแวดล้อมเข้าไป
ในการดำเนินธุรกิจ ”

ลักษณะที่ดีให้กับองค์กร แต่ในช่วง
ปีสองปีหลังเราเริ่มได้ยินการพูด
ถึงความรับผิดชอบต่อสังคมที่มุ่ง
เน้นเข้าไปยังภายในองค์กรในเรื่อง
ของกระบวนการการดำเนินธุรกิจ
ทั้งนี้อาจจะด้วยการเข้ามาของชุด
ความรู้และมาตรฐานสากลต่างๆ
เช่น ISO 26000 ที่มีประเด็น
สำคัญ 7 หมวดได้แก่ ธรรมชาติ
สิทธิมนุษยชน การปฏิบัติต่อ
แรงงาน ประเด็นเกี่ยวกับผู้บริโภค
สิ่งแวดล้อม การปฏิบัติทางธุรกิจ
อย่างเป็นธรรม และการพัฒนา
ชุมชนและสังคม รวมถึงกรอบ
การรายงานความยั่งยืนตาม
แนวทาง Global Reporting

Initiatives ที่มุ่งประเด็นครอบคลุม
ทั้งด้านเศรษฐกิจ สังคมและ
สิ่งแวดล้อม เป็นต้น ซึ่งแนวปฏิบัติ
เหล่านี้ล้วนแล้วแต่แสดงให้เห็นถึง
ประเด็นความรับผิดชอบต่อ
สังคมของธุรกิจที่มีขอบเขตครอบคลุม
พื้นที่และผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย
ทั้งภายในองค์กรและสังคมภายนอก
ในทุกพื้นที่ที่ดำเนินธุรกิจ
อย่างกว้างขวาง รวมถึงผลสำเร็จ
ที่ไม่ใช่เพียงกำไรแต่ต้องคำนึงถึง
ผลกระทบต่อสังคมและสิ่งแวดล้อม
อย่างครบถ้วนด้วยเช่นกัน

โดยส่วนตัวผมมองว่าสิ่งที่
เกิดขึ้นนี้เป็นสิ่งดีไม่ว่าจะด้วย
เหตุผลใดก็ตาม และการที่ธุรกิจ

CSR เป็นการให้โดย
สมัครใจไม่ถูกบังคับ
ด้วยกรอบของกฎ-
หมายหรือกฎระเบียบ
ใดๆ ซึ่งก็เป็นเรื่องของ
จิตอาสาเป็นสำคัญ
อีกทั้งเป็นการสร้าง
ภาพลักษณ์ที่ดีให้กับ
องค์กร

ต้องให้ความสำคัญกับการมุ่งเน้นสังคมและสิ่งแวดล้อมเพิ่มมากขึ้น นั้น น่าจะเป็นแนวคิดที่สำคัญสำหรับการดำเนินธุรกิจในอนาคตอย่างแน่นอน เพียงแต่การนำแนวคิด CSR มาใช้ให้ได้ผลตามหลักการจะต้องเพิ่มมุมมองทางสังคมและสิ่งแวดล้อมเข้าไปในการดำเนินธุรกิจ รวมถึงเป้าหมายในการนำ CSR เข้าไปสู่งานประจำวันขององค์กร และสร้างคุณค่าให้กับธุรกิจและสังคมไปพร้อมๆ กัน นั้น อาจจะไม่ใช่ว่าเรื่องคุ้นเคยสำหรับธุรกิจส่วนใหญ่ในปัจจุบันที่ขับเคลื่อนด้วยการเจริญเติบโตของผลประกอบการเป็นสำคัญ

การขับเคลื่อน CSR เข้าไปสู่ระบบขององค์กร จึงเป็นเรื่องของการจัดการความรับผิดชอบต่อ (Responsible Management) ที่เรามองว่าเป็นสิ่งที่ขยับขึ้นมาอีกขั้น นอกเหนือจากการทำดี (Do good) หรือกิจกรรมที่องค์กรปฏิบัติโดยสมัครใจ (Discretionary) ที่เกี่ยวข้องกับการอาสา

สมัคร การบริจาค การช่วยเหลือชุมชน แต่เป็นการนำเอาแนวคิดของการเป็นพลเมืองดีที่รับผิดชอบต่อผู้มีส่วนได้ส่วนเสียเข้าไปเป็นส่วนสำคัญในวิถีทางที่บริษัทพัฒนาและปฏิบัติในการดำเนินธุรกิจอย่างจริงจัง เพราะไม่เช่นนั้นแล้วเวลาที่องค์กรอยากให้พนักงานทุกคนมีจิตสำนึกถึงความรับผิดชอบต่อสังคมในการทำงานประจำวัน

คงไม่ได้แปลว่าพนักงานชายจะนึกถึงแต่เรื่องการบริจาคตลอดเวลาที่กำลังติดต่อกับลูกค้า แต่ควรจะหมายถึง พนักงานฝ่ายผลิตของบริษัทของเล่นไม้แห่งหนึ่ง บรรจงขัดของเล่นไม้อย่างใส่ใจไม่ให้มีเศษเสี้ยนแม้แต่เพียงน้อยนิดเพราะเขากำลังนึกถึงมีอน้อยๆ ของเด็กที่จับของเล่นชิ้นนี้จะต้องไม่มีอันตรายรวมถึงการใช้ทรัพยากรธรรมชาติในระยะยาวอย่างยั่งยืน นอกจากนี้เองก็ยังมีระบบสนับสนุนอย่างชัดเจน เช่น การนำองค์กรของผู้บริหาร

ระดับสูงทั้งการปฏิบัติและส่งเสริมการจัดการความรู้ การใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ เป็นต้น เพื่อให้ CSR เกิดการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง

การจัดการความรับผิดชอบต่อของธุรกิจ (corporate responsibility) จึงเกี่ยวข้องกับการจัดการความสัมพันธ์กับผู้มีส่วนได้ส่วนเสียและผลกระทบของบริษัทที่มีต่อผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทั้งหมด เป็นการสร้างความเชื่อมั่น (Trust) ให้กับทั้งพนักงาน ลูกค้า คู่ค้า/คู่ธุรกิจ ชุมชน เกิดความมั่นใจได้ว่าผลกระทบที่เกิดขึ้นจากธุรกิจต้องเป็นด้านบวกมากกว่าด้านลบ การจัดการความรับผิดชอบต่อจึงมีลักษณะเฉพาะตามแต่ละบริษัทที่มีความแตกต่างในประเภทอุตสาหกรรม สินค้าและผู้มีส่วนได้เสีย

คราวหน้าเราคงได้มีโอกาสพูดคุยถึงแนวทางและการบริหารจัดการความรับผิดชอบต่อสังคม เพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืนกันไปนะครับ... ☺

ภาพลายเส้นและบทกวีสำหรับการเตือนสติ
ของการมาถึงของปีใหม่ ๒๕๕๔
จากนักวิชาการอาวุโสคนสำคัญของสังคมไทย
ดร.มรว.อดิน รพีพัฒน์

เมื่อได้ปราบธรรมชัถ์ให้เป็นทาส
เมื่อพิฆาตพรเจ้าให้หมดฤทธิ์
เมื่อสถาปนาเทวดามาจากรัตน
แก้วอย่างไร?
มาราบให้ไว้เชษฐา-ดาบที่ตนผลิต
ศักดิ์สิทธิ์เงินตรา สวมไว้เผาตนเอง

โดย ดร.มรว.อดิน รพีพัฒน์
ประธานคณะกรรมการมูลนิธิชุมชนไท

อดิน รพีพัฒน์

พยานแนวคิด CSR กับการจัดตั้งสภา ICT

จากหลักการสำคัญข้อ
หนึ่งของ CSR คือ **แนวคิดเรื่อง
ความรับผิดชอบต่อสาธารณะ (Public
Responsibility)** ที่เน้นถึงการใส่ใจ
ต่อผลที่ตามมา (Outcome) จาก
การดำเนินธุรกิจที่จะเกิดขึ้นใน
สังคม โดยสังคมสามารถกำหนด
แนวทางการปฏิบัติตามประเด็น
ปัญหา (Social Issues) ต่างๆ ต่อ
ธุรกิจ เพื่อให้การดำเนินธุรกิจของ
องค์กรไม่ให้เกิดผลกระทบด้านลบ
กับสังคมและสิ่งแวดล้อม หรือก่อ
ให้เกิดผลในทางลบน้อยที่สุดเท่าที่
จะเป็นได้

ปัจจุบันเสียงเรียกร้องต่อ
ความรับผิดชอบต่อสังคมที่ดังในระดับโลกใน
วันนี้คือ ประเด็นปัญหาสิ่งแวดล้อม
อันเกิดจากผลพวงของสภาพภูมิ-
อากาศโลก (Climate change) ซึ่งมี
สาเหตุมาจากภาวะเรือนกระจก
(Greenhouse Effect) อันเป็นผล
จากยุคปฏิวัติอุตสาหกรรมที่ปลด
ปล่อยคาร์บอนไดออกไซด์ (CO₂)
มีเทน (CH₄) ไนตรัสออกไซด์ (N₂O)
และสารทดแทน CFCs กระทั่ง
เกิดการสะสมตัวของก๊าซในชั้น
บรรยากาศจนเกิดภาวะเรือนกระจก
มีหลักฐานทางวิทยาศาสตร์คาดว่า

ในระหว่างทศวรรษหน้าโลกจะร้อนขึ้นประมาณ 0.2 ถึง 0.5 องศาเซลเซียสต่อทศวรรษ ซึ่งจะมีผลให้ระดับน้ำทะเลสูงขึ้นถึง 20 เซนติเมตร ภายใน พ.ศ. 2573 และอาจสูงขึ้น 65 เซนติเมตร ภายในปลายศตวรรษหน้า นอกจากนี้อาจจะทำให้เกิดพายุเฮอริเคน ความแห้งแล้ง ไฟป่า และอุทกภัยบ่อยครั้งและรุนแรงมากขึ้น

ความตื่นตัวในเรื่องนี้ทำให้ประชาคมโลกจัดให้มีการประชุมดำเนินการต่างๆ อย่างต่อเนื่องเพื่อพยายามหาแนวทางแก้ไขปัญหาดังกล่าว เช่น ปี พ.ศ. 2535 ในการประชุมสหประชาชาติว่าด้วยสิ่งแวดล้อมและการพัฒนา ณ กรุงริโอ เดอ จาเนโร ประเทศบราซิล ที่มีการรับรองอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ (United Nations Framework Convention on Climate Change, UNFCCC) หรือการรับรองพิธีสารเกียวโต 2540 (Kyoto Protocol) จนกระทั่งล่าสุดการประชุมภายหลังการประชุมภาคีสมาชิกที่เมืองแคนคูน ประเทศเม็กซิโก วันที่ 29 พฤศจิกายน 2553 ที่ผ่านมา

จากการประชุมที่ผ่านมา ได้มีความเห็นชอบร่วมกันว่า วิธีการแก้ปัญหาที่เป็นไปได้คือการลดการปล่อยสารคาร์บอนไดออกไซด์ออกสู่บรรยากาศให้น้อยลง โดยวิธีการที่จะช่วยลดได้คือ การนำเทคโนโลยีด้านการสื่อสาร (Information and Communication Technology หรือ ICT) มาช่วย

และเป็นที่น่ายินดีเมื่อบรรดาผู้ประกอบการอุตสาหกรรม ICT ต่างขานรับและเข้าร่วมอย่างแข็งขันทั้งภาครัฐบาลและเอกชนในทันที โดยล่าสุดจากข้อตกลงของการประชุมที่เมือง Guadalajara ประเทศเม็กซิโก เมื่อ 8-9 พฤศจิกายน 2553 ได้มีการร่วมลงนามกันอย่างจริงจังของบริษัทชั้นนำ เช่น HP, Acer, Microsoft, Intel ฯลฯ

ในเรื่องนี้ แม้ว่าปกติแล้วอุตสาหกรรม ICT ปล่อยสารคาร์บอนไดออกไซด์เพียง 2% เมื่อเทียบกับอุตสาหกรรมอื่น แต่เครื่องมือ ICT กลับสามารถช่วยให้ภาคธุรกิจด้านอื่นๆ ลดการใช้พลังงานที่ก่อให้เกิดก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ได้มาก เช่น การสื่อสารด้วยการใช้ระบบออนไลน์แทนการเดินทางด้วยเครื่องบินหรือรถยนต์ การประชุมผ่านดาวเทียม การชำระค่าบริการต่างๆ หรือแม้กระทั่งฐานข้อมูลด้านอาชญากรรม การสร้างฐานข้อมูลการสื่อสารระหว่างรัฐและภาคเอกชนผ่านข้อมูลที่โปร่งใส รวดเร็ว ตรวจสอบได้ การช่วยให้ภาครัฐสามารถอำนวยความสะดวกในเรื่องกฎหมาย ภาษี ไปรษณีย์แก่ประชาชน เป็นต้น จะเห็นได้ว่าประสิทธิภาพของการพัฒนาเทคโนโลยีด้านข้อมูลการสื่อสารและคมนาคมสามารถเอื้อต่อธุรกิจอื่นๆ อย่างมากมายในมาตรการประหยัดพลังงาน

ล่าสุดในปีที่ผ่านมา เกาหลีใต้ได้ประกาศนโยบายที่จะลดก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ในชั้นบรรยากาศลง ขณะที่ให้ความ

สำคัญกับภาคธุรกิจการสื่อสารและโทรคมนาคมมากขึ้น ผ่านนโยบายที่เรียกว่า “Green New Deal” รวมทั้งประเทศชั้นนำด้านสื่อสารโทรคมนาคม 3 อันดับต้นๆ เช่น สวีเดน สิงคโปร์ และเดนมาร์ก ได้พัฒนาอุตสาหกรรมด้านนี้อย่างยั่งยืน ด้วยความร่วมมือของภาครัฐและเอกชนให้เป็นจุดตั้งต้น

สำหรับอุตสาหกรรมด้านสารสนเทศและการสื่อสารในประเทศไทย กระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร ซึ่งนับเป็นหน่วยงานที่มีอำนาจหน้าที่โดยตรงเกี่ยวกับการวางแผนส่งเสริม พัฒนา และดำเนินกิจกรรมเกี่ยวกับเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร การอุดมศึกษา และการสถิติ ถึงแม้ว่าการพัฒนาอุตสาหกรรม ICT ของไทยจะยังไม่ก้าวหน้าเท่าประเทศชั้นนำ แต่ธุรกิจด้านนี้ก็มีการเติบโตในอัตราที่น่าสนใจ

กระนั้นก็ดี อุตสาหกรรม ICT ขณะนี้ประสบปัญหาในด้านความร่วมมืออย่างจริงจังระหว่างทั้งภาครัฐและเอกชน ด้วยการไม่มีองค์กรกลางในการทำหน้าที่นี้โดยตรง ขณะที่อุตสาหกรรมด้านอื่นๆ มีองค์กรตัวแทนในการแก้ปัญหาและเสนอทางออกร่วมกันกับรัฐบาลผ่านสภา เช่น สภาหอการค้า หรือสภาอุตสาหกรรม ซึ่งต่างจากอุตสาหกรรม ICT ในระดับโลก ที่สามารถเข้าไปร่วมรับผิดชอบต่อปัญหาระดับโลกอย่างคึกคักในกรณีการแก้ปัญหาสภาวะโลกร้อนที่กล่าวมาข้างต้น

แม้จะมีการเสนอร่างพระราชบัญญัติ¹ จัดตั้ง สภาเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารแห่งประเทศไทย โดยมีชื่อย่อว่า “สภาไอซีทีแห่งประเทศไทย” หรือ Information and Communication Technology Federation of Thailand หรือ ICT Federation of Thailand² โดยหวังว่าการจัดตั้งสภา ICT นี้จะก่อให้เกิดการรวมตัวของผู้ประกอบการ เพื่อผลักดันวาระหรือนโยบายสำคัญที่จะช่วยเสริมสร้างความแข็งแกร่งของผู้ประกอบการไทย รวมถึงการจัดทำข้อเสนอแนะและมาตรการเชิงรุกในการกระตุ้นการขยายตลาด ICT ของประเทศไทยทั้งภายในและต่างประเทศให้กับผู้ประกอบการไทยเพื่อเสนอต่อรัฐบาล

โดยขั้นตอนการยกร่างสภาฯ ประกอบด้วย ขั้นตอนต่างๆ ซึ่งได้ศึกษาจากตัวอย่างจากสภาหอการค้าฯ สภาอุตสาหกรรมฯ และแผน

แม่บทเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารฯ จัดให้มีการแต่งตั้งคณะกรรมการร่างกฎหมายสภา ICT แห่งประเทศไทย พร้อมการรับฟังความคิดเห็นของประชาชน จากนั้นจึงเข้าสู่กระบวนการตราพระราชบัญญัติ

ในกระบวนการ สภาไอซีทีแห่งประเทศไทย มีความน่าสนใจอยู่ที่ระหว่างกรร่างสภาฯ และเสนอเข้าสู่กระบวนการต่างๆ จนถึงตอนสุดท้ายคือการประกาศใช้พระราชกฤษฎีกา ได้มีการเปิดโอกาสให้ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องทั้งผู้มีส่วนได้ส่วนเสียเข้ามามีโอกาสเป็นส่วนร่วมในกระบวนการร่างสภาฯ อย่างต่อเนื่อง โดยเปิดเวทีให้ทั้งภาครัฐบาล ผู้ประกอบการ ตัวแทน

ภาคประชาชน ในการเสนอแนวคิดเรื่องความรับผิดชอบต่อสาธารณะไม่ว่าจะเป็นเรื่องในระดับรัฐหรือภาคเอกชน รวมไปถึงการแก้ไขปัญหาในระดับโลกที่สำคัญอย่างเรื่องปัญหาการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ หรือสภาวะโลกร้อน (Global Warming) อีกด้วย

นี่จึงอาจเป็นนิมิตหมายที่ดีหากการก่อตั้งสภาฯ ดำเนินไปได้อย่างราบรื่นภายใต้กระบวนการมีส่วนร่วมในทุกภาคส่วนอย่างแท้จริง ซึ่งในอนาคตเราอาจใช้สภา ICT ทำหน้าที่เป็นตัวแทนบนเวทีระหว่างประเทศในการแสดงความรับผิดชอบต่อปัญหาระดับโลก โดยก้าวข้ามผลประโยชน์เฉพาะส่วนไปสู่ผลประโยชน์ของโลกได้ไม่ยาก...

แหล่งอ้างอิง

<http://www.weforum.org/>
<http://www.bsr.org/>
<http://www.mict.go.th/>

¹ร่างพระราชบัญญัตินี้เกิดจากแผนแม่บทเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร (ฉบับที่ 2) ของประเทศไทย พ.ศ. 2552-2556 ที่ได้รับความเห็นชอบจากคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ 5 สิงหาคม 2552 และกำหนดมาตรการสนับสนุนการจัดตั้งสภา ICT ให้เป็นโครงการเร่งด่วน จากยุทธศาสตร์การบริหารจัดการระบบ ICT ของประเทศอย่างมีธรรมาภิบาล ได้สนับสนุนการจัดตั้งสภา ICT ให้มีสถานะเป็นองค์กรเอกชนที่เป็นตัวแทนของกลุ่มผู้ประกอบการด้าน ICT ที่มีหน้าที่นำเสนอและให้ความเห็นด้านการพัฒนา ICT ต่อรัฐบาลร่วมกับรัฐในการกำหนดมาตรฐานวิชาชีพตลอดจนเป็นตัวแทนภาคเอกชนในการประสานนโยบายและการทำงานร่วมกับภาครัฐ เพื่อผลักดันการทำงานแบบเป็นหุ้นส่วนระหว่างภาครัฐและเอกชน (Public Private Partnership: PPP) และยกระดับขีดความสามารถในการแข่งขันของอุตสาหกรรม ICT เพื่อสร้างมูลค่าทางเศรษฐกิจและรายได้เข้าประเทศ หรือ ยกระดับขีดความสามารถในการแข่งขันของอุตสาหกรรม และสร้างโอกาสทางการตลาดและโอกาสในการแข่งขันสำหรับผู้ประกอบการไทย ทั้งตลาดภายในประเทศและตลาดต่างประเทศ

²1. เสนอแนะนโยบาย และประสานการดำเนินการระหว่างรัฐ และภาคเอกชน เกี่ยวกับงานในสาขา ICT เพื่อให้เกิดการปฏิบัติที่เป็นรูปธรรม นำไปสู่การสร้างมูลค่าทางเศรษฐกิจสังคมของประเทศ 2. ส่งเสริมและก่อให้เกิดการใช้ และพัฒนาอุตสาหกรรม ICT เพื่อยกระดับขีดความสามารถของประเทศให้อยู่ในระดับสากล และสามารถแข่งขันกับนานาประเทศได้อย่างมั่นคง 3. เสริมสร้าง และกำกับมาตรฐาน และจรรยาบรรณของผู้ประกอบการไอซีที 4. เสนอแนะให้มีการพัฒนาการใช้ผลิตภัณฑ์และบริการไอซีทีในเชิงสร้างสรรค์เพื่อพัฒนาสังคมและเศรษฐกิจในทางบวก 5. เสนอแนะการปรับปรุงแก้ไขกฎหมายระเบียบ ข้อบังคับเกี่ยวกับไอซีทีให้เหมาะสมเป็นสากลทันต่อความหลากหลาย และการเปลี่ยนแปลงที่รวดเร็ว และต่อเนื่องของการพัฒนาไอซีทีของโลก

ไม้ใหญ่ใบยาวง่อมฤๅโคน
ไม้เนื้อปานเกิดคนจุ่มชู
ขุนเขาไร่เพราะจึงเกิดง่อม
ดูว่าได้ราคาไม้ไร่

ทำไมก่อนไถหว่าน

คุณลุงโจลก อธิบาย
วิธีการทำปุ๋ย ➤

นี่ก็เป็นอีกหนึ่งวันที่เขา โจลก สัมพันธ์ราษฎร์ นักลงทุนผู้ประสบความสำเร็จในอันดับต้นๆ ของประเทศ และผู้ก่อตั้งเว็บไซต์ chaloke.com อันเป็นเว็บไซต์ที่เป็นศูนย์กลางแลกเปลี่ยน อบรม Technical Analysis, Investment Forum, SET, TFEX, AFET ว่าด้วยการลงทุนที่ยึดหลัก “ทำอย่างไรพอเพียง” ภายใต้นโยบายไม่แสวงหาผลกำไร ทำหน้าที่เป็นวิทยากรถ่ายทอดความรู้เรื่อง “ทำไมก่อนไถหว่าน” แก่เกษตรกรบ้านโพธิ์หมากแข้ง จังหวัดหนองคาย บนแปลงสาธิตไร่เงินล้านของเขาในอำเภอด่านขุนทด จังหวัดนครราชสีมา

“มาดูงานการทำปุ๋ยหมัก ซึ่งที่บ้านหมากแข้งเราก็มีการรวมกลุ่มทำปุ๋ยหมักชีวภาพ หรือ อี เอ็ม แต่อยากรู้อะไรเรื่องการทำปุ๋ยหมักชนิดอื่นๆ เพื่อพัฒนาและนำไปต่อยอดให้สามารถผลิตได้ในต้นทุนถูกและพึ่งพาตัวเองให้มากที่สุด” สงกา ถินคำเชิด ประธานสภาองค์การบริหารส่วนตำบลโพธิ์หมากแข้ง หัวเรือใหญ่ผู้ชักชวน

ชาวบ้านมาดูงานในวันนี้ กล่าวด้วยแนวคิด “ทำไมก่อนไถหว่าน” นี่เองที่ทำให้สงกาเห็นด้วยต่อคำถามที่ว่าทำไมเกษตรกรไทยถึงยากจน ต่างจากเกษตรกรในประเทศพัฒนาแล้ว แล้วแนวคิดนี้ก็ได้ขยายต่อไปยังนิมนต์ ปานชิต นายกองค์การบริหารบ้านโพธิ์หมากแข้ง ซึ่งก็มาดูงานทำปุ๋ยหมักด้วยเช่นกัน

เขากล่าวว่า ปัจจัยที่ทำให้เกษตรกรยากจนลงก็เพราะไม่สามารถกำหนดราคาขายสินค้าเกษตรได้และตกอยู่ในสภาพจำยอม

“ที่บ้านโพธิ์หมากแข้งมีพ่อค้ารับซื้อสินค้าเกษตรอยู่ 4-5 ราย ซึ่งพวกเขาจะทำการฮั้วราคากัน ทำให้ชาวบ้านไม่สามารถขายในราคาตลาดได้ แต่จะทำไงได้ เราก็ต้องจำใจขายเพราะไม่รู้ว่าจะไปขายใคร” นายกอบต. กล่าว

จากสภาพที่ไม่สามารถเงยตาอ้าปากได้ของเกษตรกรไทยนี้เองเสมือนแรงผลักดันให้นักลงทุนอย่างเขา โจลก สัมพันธ์ราษฎร์ เกิดแรงบันดาลใจที่จะทำงานตอบแทนบุญคุณแผ่นดินด้วยการถ่ายทอดความรู้ “ทำไมก่อนไถหว่าน” แก่เกษตรกร

ทีมงานองค์การบริหารส่วนตำบลโพธิ์หมากแข้ง จังหวัดหนองคาย นำเกษตรกรมาดูงานเรื่องการทำปุ๋ยหมัก

ที่สนใจอยากปลดแอกความจนมาชั่วชีวิต

แนวคิด “ทำไรก่อนไถหว่าน” ของคุณลุงโฉลก ชื่อที่เรียกติดปากของนักลงทุนเรียกเขา เป็นอย่างไร CSR Journal มีโอกาสเปิดพื้นที่ของเขากับเรื่องนี้

ช่วยอธิบายแนวคิดเรื่อง “ทำไรก่อนไถหว่าน”

มาจากคำถามที่ว่าทำไมชาวนาหรือเกษตรกรไทยถึงยากจนขึ้นแค้นผิดกับเกษตรกรในอเมริกา ยุโรป ญี่ปุ่นที่รวย มีที่ดินทำกินและรัฐบาลให้ความสำคัญ

คำตอบก็คือ พวกเขาารู้กำไร และสามารถกำหนดราคาเองได้ด้วย เครื่องมือตลาดสินค้าเกษตรล่วงหน้า (The Agricultural Futures Trading Commission: AFTC) ดังนั้นเขาจึงสามารถรู้ว่าในอีก 2-2.5 ปี ข้างหน้าแนวโน้มสินค้าเกษตรนั้นๆ จะมีราคาเท่าไร แล้วจึงตัดสินใจทำการเพาะปลูกพืชชนิดนั้น

ง่ายๆ ข้าวสาลี ข้าวโพดที่

ออกสู่ตลาดวันนี้คือสินค้าที่เขาตกลงซื้อขายกันไปแล้วเมื่อ 2 ปีก่อน ส่วนที่เพาะปลูกในปีนี้เป็นสินค้าที่จะขายใน 2 ปีข้างหน้า ขณะที่เกษตรกรไทยไม่รู้ ไม่มีเครื่องมือนี้ จึงไม่สามารถกำหนดราคาเองได้และต้องพึ่งพาพ่อค้าคนกลางมารับซื้ออย่างช้า ชวนาไม่รู้ว่าข้าวที่ขายราคาในตลาดเป็นอย่างไร ซึ่งขณะนี้ราคาข้าวดิบตัวสูงขึ้นแต่ข้าวไทยราคาตก มันสวนกับราคาตลาดโลก ฉะนั้นการที่จะทำให้เกษตรกรออกจากวงจรความยากจนได้ จะต้องรู้ข้อมูล รู้กำไรก่อนที่จะลงมือไถหว่าน

การรู้ราคาล่วงหน้าด้วยกลไก AFTC จำเป็นต้องมีเครื่องมือโดยเฉพาะอย่างยิ่งความรู้

นี่แหละคืองานที่ผมกำลังทำอยู่ทุกวันนี้ ก้าวแรกที่เราจะทำก็คือ ให้เกษตรกรรวมกลุ่มกันให้ได้ ซึ่งเมื่อรวมกลุ่มแล้วผมและทีมงานในมูลนิธิโฉลกดอทคอม จะเปิดอบรมความรู้เกี่ยวกับการซื้อขายตลอดจนเทคนิคและเครื่องมือต่างๆ แก่

เกษตรกรโดยให้เปล่าแบบไม่คิดค่าใช้จ่าย ทั้งนี้เพราะเราทำงานเพื่อตอบแทนหนี้แผ่นดินที่ให้โอกาสให้ชีวิต ซึ่งชีวิตที่เหลือก็ไม่ต้องการอะไร เงินทองที่หาได้ตายไปก็เอาไปไม่ได้ ไม่รู้ว่าจะสะสมหรือกอบโกยมากๆ ไปทำไม

อย่างไรก็ตาม ผมเข้าใจว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องยากซึ่งต้องใช้เวลาไม่ต่ำกว่าปีในการทำความเข้าใจและศึกษากับมัน แต่ก็ดีกว่าการไม่ทำอะไร และการรู้กำไรก่อนไถหว่านนี้ จะเป็นการตอบโจทย์เพื่อแก้ไขความยากจนของเกษตรกรไทยได้ดีที่สุด เพราะความเสี่ยงมีน้อยมาก ไม่ต้องพึ่งพากลไกพ่อค้าคนกลาง แต่จะต้องมีภูมิคุ้มกันคือ ความพอเพียง

คุณนิมนต์ ปานชิต
นายกองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านโพธิ์หมากแข้ง กล่าวคำขอบคุณ

กล่าวคือ ต้องไม่โลกเพราะความโลภ คือโอกาสความเสี่ยงที่จะทำให้ขาดทุนได้

เชื่อมั่นในเกษตรกรอย่างไร

ธรรมชาติของเกษตรกรไทย คือ ถ้าใครทำอะไรที่นอกเหนือจากที่เขาทำตามๆ กัน เขาจะไม่เชื่อ และโดยเฉพาะอย่างยิ่งการทำแบบให้เปล่า ยิ่งไม่ไว้ใจใหญ่ แต่จากที่เราได้พิสูจน์ด้วยการลงมือทำเป็นตัวอย่าง และได้รับการสนับสนุนของเจ้าหน้าที่จากสำนักงานกองทุนฟื้นฟูและพัฒนาเกษตรกรในพื้นที่จังหวัดหนองคาย จึงทำให้เราสามารถขยายแนวคิดเรื่อง “กำไรก่อนไถ

คุณสงกา ทินคำเชิด

ประธานสภาองค์การบริหาร
ตำบลโพธิ์หมากแข้ง ห้วยเรือใหญ่
ที่จะทำให้เกิดการรวมกลุ่มของ
เกษตรกร

หว่าน” แก่เกษตรกรในหลายพื้นที่ ได้เปิดรับแนวคิดนี้ แต่สิ่งสำคัญอยู่ที่ว่าพวกเขาจะสามารถรวมกลุ่มได้หรือไม่

ที่ว่าได้ลงมือทำ กำไรอะไร

เราทำตัวอย่างด้วยการปลูกมันสำปะหลังเพื่อเป็นพื้นที่ ให้เกษตรกรมาศึกษา ในอำเภอด่านขุนทดพื้นที่ที่แห้งแล้งแห่งหนึ่งของประเทศ ซึ่งก็เป็นเหตุผลหนึ่งที่ทำให้เราเลือกที่นี่ เราต้องการพิสูจน์ให้เกษตรกรดูว่าพื้นที่ที่แห้งแล้งจัด ก็สามารถทำการเพาะปลูกพืชให้ได้ผลผลิตที่ดีมีราคาได้ด้วยการใช้เทคโนโลยีและการบันทึกข้อมูล ผลผลิตสำปะหลังของเรามีน้ำหนักและอุดมสมบูรณ์กว่าเกษตรกรในละแวกนี้ ซึ่งทั้งหมดที่เราทำนี้จะถ่ายทอดให้เกษตรกรทราบว่าเขาทำอย่างไร

นอกจากรูปแบบการเพาะปลูก เรายังขายผลผลิตด้วยตลาดล่วงหน้า (AFET) โดยดูข้อมูลเพื่อวิเคราะห์ราคาสินค้าเกษตรล่วงหน้าว่าจะมีราคาเท่าไรแล้วจึงตัดสินใจเพาะปลูก ยกตัวอย่าง หากเรารู้ว่ามันสำปะหลังในอีก 12 เดือนข้างหน้าราคาจะขึ้นไป 3.50 บาท/กิโลกรัม ขณะที่ปัจจุบันราคาอยู่ที่ 1.70 บาท/กิโลกรัม เราจะสามารถคำนวณต้นทุนและกำไรได้ กล่าวคือปกติการปลูกมันสำปะหลังชาวบ้านจะมีต้นทุนอยู่ที่ 2,000 บาท/ไร่ ได้ผลผลิต 2 ตัน/ไร่ แต่เมื่อเรารู้ราคาก็ทำให้เราสามารถตัดสินใจเพิ่มต้นทุนเพื่อเพิ่มผลผลิตให้ได้คุณภาพตามที่ตลาดต้องการด้วยการใส่ปุ๋ยเสริมแร่ธาตุที่จำเป็นต่อพืช ซึ่งจะทำให้ต้นทุนตกอยู่ที่ 6,000 บาท/ไร่

แต่ให้ผลผลิตถึง 4 ตัน/ไร่ ดังนั้นเราจะสามารถขายได้ราคา 14,000 บาท/ไร่ ได้กำไร 8,000 บาท/ไร่ แต่เกษตรกรได้ราคา 3,400 บาท/ไร่ กำไร 1,400 บาท/ไร่ เท่านั้น ที่เราทำได้ก็เพราะเรารู้ราคาล่วงหน้าและคาดการณ์กำไรก่อนไถหว่านจึงสามารถตัดสินใจเพิ่มต้นทุน แต่เกษตรกรไม่รู้ก็ไม่กล้าลงทุน อันนี้เป็นหลักการผลิตง่าย ๆ

สิ่งเหล่านี้คือตัวอย่างเพื่อพิสูจน์แสดงให้เกษตรกรดูว่าเราสามารถนำมาปฏิบัติได้จริงๆ ไม่ได้มาหลอกพวกเขา ซึ่งเครื่องมือและความรู้เหล่านี้เราจะให้กับเกษตรกรอย่างหมดเปลือกไม่ปิดบัง

โดยหลักการน่าสนใจและอาจเป็นทางออกหนึ่งที่จะช่วยปลดปล่อยหนี้สินเกษตรกรได้ แต่ด้วยโครงสร้างและเงื่อนไขข้อจำกัดต่างๆ ตั้งแต่แหล่งทุน ภาวะภัยและกฎหมาย จะสามารถทำให้แนวคิด กำไรก่อนไถหว่านเป็นจริงได้หรือไม่

แม้ว่าขณะนี้เราจะมีตลาด AFET แต่ตลาดนี้ก็ยังไม่เอื้อต่อเกษตรกรไทย แต่การซื้อข้าวเราคงเป็นประเทศเดียวในโลกที่ซื้อขายข้าวสาร ขณะที่ประเทศอื่นซื้อขายข้าวเปลือกกัน ทั้งนี้เพราะมันเป็นเรื่องผลประโยชน์ระหว่างพ่อค้าโรงสี ข้าราชการ และนักการเมือง แต่อย่างไรก็ดี การได้มีโอกาสสนับสนุนหนึ่งก็น่าจะดีกว่าการไม่ได้เริ่มทำอะไรเลย ด้วยเหตุนี้ผมจึงเห็นว่าหนทางที่จะผลักดันให้เกิดแนวคิด “กำไรก่อนไถหว่าน” ได้ก็คือ การให้ปัญญาแก่เกษตรกร ตามที่ได้กล่าวมาในข้างต้น ซึ่งหากเกษตรกรซึ่งเป็นโครงสร้าง

ท่ามกลางไร่มันสำปะหลัง

สภาพดินที่แห้งแล้งขาดความอุดมสมบูรณ์แต่สามารถเพาะปลูกมันสำปะหลังให้ได้ผลผลิตมาก

กล้าพันธุ์ที่เตรียมไว้สำหรับการเพาะปลูกครั้งต่อไป

ด้านล่างของสังคมเข้มแข็งเราก็สามารถตะโกนหรือส่งสารไปยังคนเบื้องบนให้รู้ว่าเราต้องการอะไร

ดังนั้นหากว่าเกษตรกรเข้าใจหลักการโดยแท้จริง สิ่งที่เขาเรียกร้องคงไม่ใช่เรื่องของการจะประกันราคาหรือขอเงิน แต่เป็นการเรียกร้องเพื่อสิทธิของการเข้าถึงข้อมูลและโครงสร้างพื้นฐานเท่านั้น ที่เหลือพวกเขาสามารถทำเองได้ เพราะมีปัญญา มีความรู้แล้ว อย่างไรก็ตาม รัฐควรลงมาช่วยเหลือในการเป็นผู้ค้ำประกันให้เกษตรกร ซึ่งเป็นวงเงินที่ไม่มากไปกว่าเงินที่เข้าไปช่วยนักธุรกิจให้ล้มในพุกเมื่อคราววิกฤติต้มยำกุ้ง ในปี 2540 เกษตรกรไทยเรานี้เป็นกลุ่มคนที่โชคร้ายมาก นอกจากรัฐไม่ช่วยเหลือแล้วยังซ้ำเติม ง่ายๆ ดูดอกเบี้ยเงินกู้จากธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์ คิดดอกเบี้ยที่ร้อยละ 9-10 ขณะที่พวกผมซึ่งเป็นนักลงทุน นักธุรกิจคิดที่ร้อยละ 7.8 เท่านั้น

ปัญหาและอุปสรรคใหญ่ขณะนั้นคือ

การทำให้เกิดการรวมกลุ่ม จากประสบการณ์ที่ผ่านมาพบว่าเมื่อใดที่เกษตรกรรวมกลุ่มกันได้จะเกิดการก่อกรวนจากกลุ่มผู้มีอิทธิพล เพราะคนพวกนี้รู้ว่าถ้าชาวบ้านรวมกลุ่มกันได้แล้วจะมีพลังที่สามารถสั่นคลอนพวกเขาได้ คุณก็เห็นตัวอย่างบ้านหมากแข้ง นายก อบต. ยังบอกเลยว่าเวลาที่เขารวมตัวกันเพื่อขายผลผลิตจะมีขบวนการปล่อยข่าวว่านายกฯ มีผลประโยชน์แอบแฝงขาวนี้มีผลต่อความน่าเชื่อถือของนายกฯ และชาวบ้านก็เชื่อด้วย ด้วยเหตุนี้การรวมให้ได้กลุ่มที่เข้มแข็งจึงต้องใช้เวลา

หากว่าแนวคิด “ทำไรก่อนไถหว่าน” สามารถเป็นรูปร่างได้จริง จะเกิดอะไรขึ้น

เกษตรกรจะเป็นอิสระพึ่งพาตัวเองได้ไม่ต้องเดินขบวนไปร้องขอแบบขอทานกับรัฐบาล แต่จะสามารถเป็นกลุ่มคนที่สร้างความร่ำรวยได้

คำว่าร่ำรวยในที่นี้คงไม่ใช่แบบนักลงทุน แต่เป็นความร่ำรวยที่พอเพียง สมแก่ฐานะไม่ใช่ออย่างที่เป็นอยู่ก็คือทำเท่าไรไม่พอกินแถมยังเป็นหนี้ ผมขอเพียงอย่างเดียวขอให้รัฐให้โอกาสเข้าถึงข้อมูลและโครงสร้างพื้นฐานเท่านั้น อันนี้เป็นสิทธิขั้นพื้นฐานในฐานะพลเมืองซึ่งรัฐต้องให้ะครับ ที่เหลือเกษตรกรเขาสามารถทำเองได้ แต่ที่ผ่านมารัฐไม่ให้เป็นจะให้เกษตรกรตกเป็นเบี้ยของกลุ่มมีอำนาจต่อไป ทำให้ง่ายต่อการควบคุมและจะไม่เป็นอุปสรรคต่อเส้นทางมุ่งหน้าสู่รัฐสภาได้ และนี่ก็คือสาเหตุว่าทำไมเกษตรกรไทยถึงยากจน

ทั้งหมดนี้คือเรื่องราวแนวคิด “ทำไรก่อนไถหว่าน” ของเขา ชีวิตที่เหลือของคุณลุงโหลกจากวันนี้ตั้งใจไว้เพื่อเผยแพร่ปัญญาแก่เกษตรกรไทยด้วยหวังว่าจะมีเกษตรกรบางส่วนเข้าใจต่อแนวคิดดังกล่าว แม้จะไม่มากก็ตาม ☑

เกาะภูเก็ต...

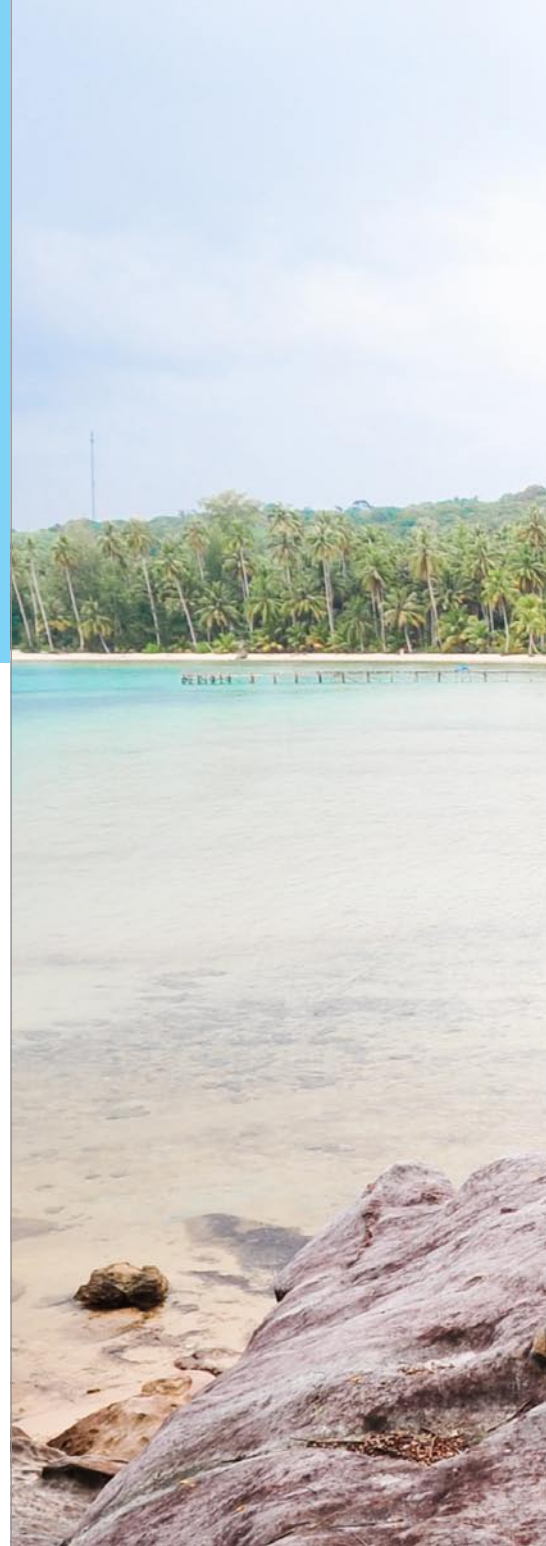
วันนี้

เป็นธรรมเนียมปฏิบัติทุกปีของสมาชิกเครือข่ายนักธุรกิจ จะมีโปรแกรมเดินทางศึกษาดูงานนอกสถานที่เพื่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็นในประเด็น CSR และในทริป (trip) นี้ ที่หมายของ SVN คือ เกาะภูเก็ต ภูเก็ต ภูเก็ตแห่งท้องทะเลภาคตะวันออกของไทย

ลูกจ้างบนที่ดินตัวเอง

การมาเกาะภูเก็ตครั้งนี้ นอกจากทำกิจกรรมร่วมกันแล้ว ยังได้ศึกษาปัญหาการบุกรุกพื้นที่ป่าสาธารณะและผลกระทบจากอุตสาหกรรมท่องเที่ยวที่น่าจะเป็นโมเดลเดียวกันในทุกพื้นที่ของประเทศ

ในระยะ 10 ปีที่ผ่านมา ด้วยความอุดมสมบูรณ์ของป่าไม้และความสวยงามของชายหาดตลอดจนแนวปะการังที่สวยงามแล้ว บริเวณเกาะภูเก็ตยังมีทรัพยากรมีค่าอย่างน้ำมันจำนวนมาก ซึ่งนำมาสู่ข้อพิพาทระหว่างไทยกับกัมพูชาในการอ้างกรรมสิทธิ์ในขณะนี้ เกาะภูเก็ตจึงเป็นที่หมายปองเพื่อหวังครอบครองพื้นที่งามๆ จากนักลงทุน

▶ ฝั่งซ้าย กับเบ็ดคู่ชีพ จะมาตกปลาทุกวันเพื่อนำไปทำอาหารเย็นให้กับสมาชิกครอบครัว

สวนมะพร้าวของชาวบ้าน
ที่ยังพอมีให้เห็น

ชายขราเจ้าของสวนมะพร้าว เป็นชาวบ้านที่ยังไม่ขายที่ดินของตน

อย่างไรก็ตาม ความศิวิไลซ์ที่หลั่งไหลจากเมืองเข้าสู่เกาะกูดวันนี้ ชาวบ้านได้เริ่มตระหนักแล้วว่า หากปล่อยไปตามยถากรรมเช่นนี้ ลูกหลานคงไม่มีที่ยืนบนที่ดินทำกินของตน จึงเกิดการรวมตัวเพื่อวางกฎระเบียบด้วยหวังว่าจะสามารถชะลอความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นได้บ้าง ระเบียบที่ว่า ได้แก่ การกั้นพื้นที่บริเวณริมชายหาดในระยะ 20 เมตรไว้เพื่อเป็นที่สาธารณประโยชน์ ดังนั้นเราจึงไม่เห็นสิ่งปลูกสร้างตั้งเด่นตระหง่านอยู่ตามชายหาดดังสถานที่ท่องเที่ยวอื่นๆ

นอกจากนี้ยังมีการจัดการทรัพยากรน้ำภายในเกาะด้วยการนำกลับมาใช้ใหม่ได้ สำหรับไฟฟ้าเกาะกูดยังไม่มีไฟฟ้าใช้ มีเพียงการปั่นไฟเพื่อใช้ภายในเกาะเอง ทั้งนี้เพราะการไฟฟ้าภูมิภาคยังไม่มีการเดินทางเคเบิลใต้น้ำไปยังตัวเกาะ อย่างไรก็ตามชาวบ้านและผู้ประกอบการส่วนหนึ่งก็ไม่ต้องการให้มีการเดินสายเคเบิลเข้าไปที่เกาะเช่นกัน เพราะเกรงว่าหากมีไฟฟ้าเข้ามาแล้วทุกอย่างบนเกาะจะเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็วจนไม่อาจควบคุมได้

จากพื้นดินและพื้นน้ำที่มีเพียงคนพื้นถิ่นอาศัยได้กลายเป็นแหล่งท่องเที่ยว จากที่ดินที่เคยเป็นสวนยางของชาวบ้านได้ถูกกว้านซื้อและแปรเปลี่ยนเป็นรีสอร์ทหลังงามจากทุนต่างชาติและนักลงทุนจากกรุงเทพฯ และหนึ่งในจำนวนที่ดินของชาวบ้านก็มีที่ดินของพี่ขามอยู่ด้วย

ครอบครัวพี่ขามใช้ชีวิตที่เกาะกูดมาหลายชั่วอายุคน แต่ในรุ่นของพี่ขามบรรดาพี่น้องของเขาได้กระจัดกระจายไปอยู่ในท้องที่อื่น พ่อแม่ของเขาจึงจัดสรรแบ่งที่ดินกับลูกทุกคน แต่ที่ดินทั้งหมดที่ยกให้ลูกนั้นได้ถูกเปลี่ยนมือขายให้กับนักลงทุนเพื่อทำเป็นรีสอร์ท แทนสวนยางของพี่ขามก็กลายเป็นรีสอร์ทด้วยเช่นกัน จากเจ้าของสวนยางมาวันนี้พี่ขามเป็นได้เพียงลูกจ้างรายวันบนที่ดินที่เขาเคยเป็นเจ้าของ

นักท่องเที่ยวต่างชาติ กับโปรแกรมปั่นจักรยานของรีสอร์ท

เรือประมงท้องถิ่น

ปะการังฟอกขาวสัญญาณเตือนจากธรรมชาติ

ทุกวันนี้ปะการังบริเวณโดยรอบเกาะกูดกำลังอยู่ในภาวะปะการังฟอกขาว อันเป็นผลจากปรากฏการณ์เอลนีโญเมื่อปี พ.ศ. 2540 ซึ่งเป็นช่วงเวลาเดียวกับที่เกิดปะการังฟอกขาวในอ่าวไทย ซึ่งรวมถึงปะการังรอบ เกาะกูดด้วย สถานการณ์ที่เกิดขึ้นนี้ส่วนหนึ่งเกิดจากธรรมชาติแต่อีกส่วนที่ซ้ำเติมก็คือ การท่องเที่ยว

เนื่องจากปะการังเป็นสัตว์ไม่มีกระดูกสันหลัง มีโครงสร้างเป็นหินปูน ท่อหุ้มเนื้อเยื่ออ่อนนุ่ม มีรูปทรงแตกต่างกันไปตามระยะเจริญเติบโตและชนิดของมัน กิ่งของปะการัง 1 กิ่งนั้นเสมือนเป็นขนเส้นหนึ่งของตัวปะการังที่ยื่นออกไป ปะการังเป็นสัตว์ที่เปราะบางและไวต่อการเปลี่ยนแปลงของสภาพแวดล้อมมาก ดังนั้นการดำน้ำชมปะการังของนักท่องเที่ยวจึงส่งผลกระทบต่อ การเติบโตของมัน

ปรากฏการณ์ปะการังฟอกขาวจะส่งผลกระทบต่อระบบนิเวศและสิ่งมีชีวิตโดยรอบ เนื่องจากปะการังจะดำรงชีพอยู่แบบพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกันกับสาหร่ายไดโนแฟลกเจลเลตขนาดเล็ก ที่เรียกว่า “ซูแซนเทลลี (zooxanthelle)” โดยสาหร่ายจะอาศัยอยู่ในเนื้อเยื่อชั้นในของปะการัง ทำให้ปะการังมีสีส้มและป้องกันการแผดเผาของรังสีดวงอาทิตย์จากรังควัตถุที่อยู่ในตัวของมัน โดยสาหร่ายจะใช้รงควัตถุนี้สังเคราะห์แสงเพื่อสร้างอาหารให้กับตัวมันเองและปะการังด้วย สำหรับปะการังก็จะบริโภคสารอาหารจากสาหร่ายเพื่อการดำรงชีพและใช้สาหร่ายในการสะสมหินปูน ฉะนั้นเมื่อเกิดปรากฏการณ์เอลนีโญขึ้น

ชาว SVN ได้จัดงานฉลองวันคล้ายวันเกิด อจ.สุลักษณ์ ศิวรักษ์ ซึ่งให้เกียรติเดินทางมา ในครั้งนี้ด้วย ท่านได้ให้ความรู้กับชาว SVN ด้วยการบรรยายประวัติศาสตร์ของเมืองตราดได้อย่างน่าสนใจ

ทะเลในยามเย็นบนเกาะภูเก็ต

การเปลี่ยนแปลงของสภาพแวดล้อมนับตั้งแต่อุณหภูมิ ความเข้มแสง ความ เป็นกรดต่าง ความเค็ม ฯลฯ จะส่งผลให้ปะการังและสาหร่ายไม่สามารถทน อยู่ได้ ความสมดุลของสิ่งมีชีวิตทั้งสองนี้ถูกทำลาย สาหร่ายไม่สามารถอาศัย อยู่ในปะการังได้ต่อไป ส่งผลให้ปะการังขาดสารอาหารและสูญเสียเกราะ

ป้องกันรังสีจากดวงอาทิตย์ จึง ค่อยๆ ซีดขาวและตายไปในที่สุด ความสูญเสียนี้มีได้จำกัดวงเพียงแค่ ปะการังเท่านั้น แต่ขยายไปสู่สิ่งมีชีวิตอื่นๆ เช่น กุ้ง หอย ปู ปลา ที่ ใช้ปะการังเป็นบ้าน จะไม่มีที่อยู่ อาศัยและไม่สามารถแพร่พันธุ์ได้และ ตายในที่สุด...

ชีวิตบนเกาะภูเก็ตเพียง 2 วัน น่าจะตอกย้ำได้ดีว่า การดำเนิน ธุรกิจนอกจากจะสร้างความทันสมัย ได้แล้ว ยังอาจก่อให้เกิดความสูญเสียได้หากขาดความรับผิดชอบ 📺

เกาะกูด เป็นเกาะที่อยู่สุดท้ายทางทิศตะวันออกของประเทศไทย ในน่านน้ำทะเลตราด และมีความใหญ่เป็นอันดับ 2 รองจากเกาะช้าง หรือใหญ่เป็นอันดับ 4 ของประเทศ ระยะห่างจากตัวเมืองตราด 80 กิโลเมตร มีเนื้อที่ 105 ตารางกิโลเมตร ความยาวของเกาะ 25 กิโลเมตร และขนาดความยาว 12 กิโลเมตร ลักษณะทั่วไปของเกาะยังคงสภาพความเป็นธรรมชาติอย่างสมบูรณ์ โดยมีสันเขาและที่ราบสันเขา ซึ่งเป็นต้นกำเนิดลำธาร สายน้ำทำให้เกาะกูดมีน้ำตกหลายแห่ง แต่ที่ขึ้นชื่อบนเกาะกูดคือ **น้ำตกคลองเจ้า** ซึ่งเป็นน้ำตกแห่งประวัติศาสตร์ กล่าวคือ ครั้งพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวได้เสด็จประพาสน้ำตกคลองเจ้า เมื่อ พ.ศ. 2454 และทรงพระราชทานนามว่า **“น้ำตก อนันท์ก๊ก”** เพื่อเป็นที่ระลึกถึงองเชียงสือ เจ้า

แคว้นอนัมหรือญวน ที่เคยเข้ามาลี้ภัยจากการจลาจลในสมัยรัชกาลที่ 1

ครั้งนั้น องเชียงสือ เจ้าชายญวนพร้อมด้วยมารดาและขุนนางผู้ใหญ่หลายคนได้หนีภพญวนที่เรียกกันว่า “ไกเซ็น” เข้ามาพึ่งพระบรมโพธิสมภารในสมัยรัชกาลที่ 1 อยู่ 5 ปี แล้วหนีกลับไปกู้เมืองคืนได้ ต่อมาตั้งตัวเป็นจักรพรรดิยาล็อง ต้นราชวงศ์ทงวนหรือหลวนหรือเหวียน

ในปี พ.ศ. 2446 ในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ประเทศไทยได้เสียดินแดนให้แก่ประเทศฝรั่งเศส เนื่องมาจากการตกลงทำสนธิสัญญากับฝรั่งเศสเมื่อวันที่ 13 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2446 (ร.ศ. 122) ซึ่งทำให้ไทยจำต้องยกดินแดนจังหวัดตราดและเกาะต่างๆ ตั้งแต่อำเภอแหลมสิงห์ จ.จันทบุรี ไปจนถึงเกาะกูดและเมืองปัจจันตคีรีเขตร หรือ

เกาะกง ให้แก่ฝรั่งเศสเพื่อแลกเปลี่ยนให้ฝรั่งเศสถอนกองทหารไปจากจันทบุรี โดยสัญญาฉบับนี้ได้ ให้สัตยาบันต่อกันและมีผลทำให้กองทหารฝรั่งเศสถอนออกไปจากเมืองจันทบุรีตามสัญญาเมื่อ 12 มกราคม พ.ศ. 2447

กระทั่งวันที่ 23 มีนาคม พ.ศ. 2449 ฝรั่งเศสจึงทำสัญญาคืนเมืองตราดให้ไทยดังเดิม ทั้งนี้โดยพระปรีชาสามารถของพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ที่ทรงดำเนินวิเทโศบายทางการทูตทุกวิถีทางจนได้เมืองตราดกลับคืนมา และวันที่ 6 กรกฎาคม ร.ศ. 126 (พ.ศ. 2450) ฝรั่งเศสจึงทำพิธีมอบเมืองตราดอย่างเป็นทางการให้กับประเทศไทยตามเดิม นับว่าจังหวัดตราดต้องสูญเสียอิสรภาพตกอยู่ภายใต้การปกครองของฝรั่งเศสเป็น เวลา 2 ปี 6 เดือน 7 วัน

CSR ในนิยามของ คนรับจ้างซักรีดเสื้อผ้า

แม้จะเป็นเพียงคนรับจ้าง ซักรีดเสื้อผ้าธรรมดาๆ ก็ตาม แต่สำหรับเธอ **รักคณา เปล่งปลั่ง** สุภาพสตรีในวัย 51 กลับเห็นว่า สองมือที่รับจ้างซักรีดผ้านี้คือ ลมหายใจของเธอและครอบครัว ตลอดระยะเวลากว่า 30 ปี

รักคณา หรือ พี่อ้อย อาศัยอยู่กับน้องและหลานในบ้านเช่าย่านประดิพัทธ์ พี่อ้อยเล่าให้ฟังว่า เธอเป็นพี่สาวคนโตในจำนวนพี่น้องทั้งหมด 6 คน แม้ทำอาชีพรับจ้างซักรีดเสื้อผ้าและขายของชำ ส่วนพ่อรับราชการตำรวจมียศเป็นจ่าซึ่งมีเงินเดือนไม่มากนัก ครั้งพี่อ้อยอายุได้ 17 ปี แม่ได้เสียชีวิตลงในวัยเพียง 50 ปีเท่านั้น ด้วยเหตุนี้ พี่อ้อยจึงต้องหันหลังให้กับระบบการศึกษาในชั้นมัธยมศึกษาที่ 3 เพื่อมาทำหน้าที่แทนแม่ เพราะลำพังเงินเดือนของพ่อไม่เพียงพอสำหรับ 7 ชีวิตในบ้านเช่า

หลังเล็กๆ แต่หลังจากนั้นอีก 15 ปี พ่อซึ่งเป็นเสาหลักของบ้านก็มาเสียชีวิตในวัย 65 ปี พี่อ้อยจึงต้องรับหน้าที่หัวหน้าครอบครัวในวัย 32 ปี นับแต่นั้น

เมื่อชีวิตยังต้องดำเนินต่อไปท่ามกลางสภาพสังคมไทยที่เปลี่ยนแปลง กิจการร้านขายของชำของพี่อ้อยเริ่มขายไม่คล่องเหมือนเคย ประจวบกับน้องๆ ได้แยกย้ายออกไปมีครอบครัว ภาระความรับผิดชอบลดลงไปบ้าง พี่อ้อยจึงตัดสินใจปิดร้านขายของชำและยึดอาชีพรับจ้างซักรีดเพียงอาชีพเดียวในการยังชีพ

การเป็นลูกคนโตซึ่งเสมือนเป็นหัวเรี่ยวหัวแรงช่วยแม่ทำงาน พี่อ้อยจึงมีโอกาสชิมชั้บวิธีการซักผ้าและรีดผ้าให้สะอาดและเรียบก่อนส่งถึงมือลูกค้า แม้มักจะพรีำสอนเสมอว่า **“เราจะต้องซื่อสัตย์ต่อลูกค้า”** ด้วยเหตุนี้กระมังที่ทำให้แม่มีลูกค้ามากกว่า 30 ราย ซึ่งถือว่ามากในสมัยนั้นเพราะยังไม่มีค่านิยมให้คนอื่นมาซักผ้าและรีดผ้าให้

พี่อ้อย รักคณา

แต่เมื่อเครื่องซักผ้ามีราคาถูกลงจนเกือบทุกคนรอบครัวสามารถซื้อเครื่องซักผ้าได้ ประกอบกับลูกค้าเจ้าประจำได้แยกย้ายไปอาศัยอยู่ที่อื่น จำนวนลูกค้าของพี่อ้อยเริ่มลดลงส่งผลให้รายได้ลดลงตาม กระนั้นก็ดีพี่อ้อยไม่เคยคิดที่จะขึ้นค่าแรงแต่อย่างใด แม้ว่าต้นทุนอย่าง ผงซักฟอก ผงซักผ้าขาว น้ำยาปรับผ้านุ่ม น้ำยารีดผ้าเรียบ จะมีการปรับราคาขึ้นอยู่ตลอดเวลา แต่พี่อ้อยยังตรึงราคาค่าซักและค่ารีดตัวละ 10 บาทเท่านั้น

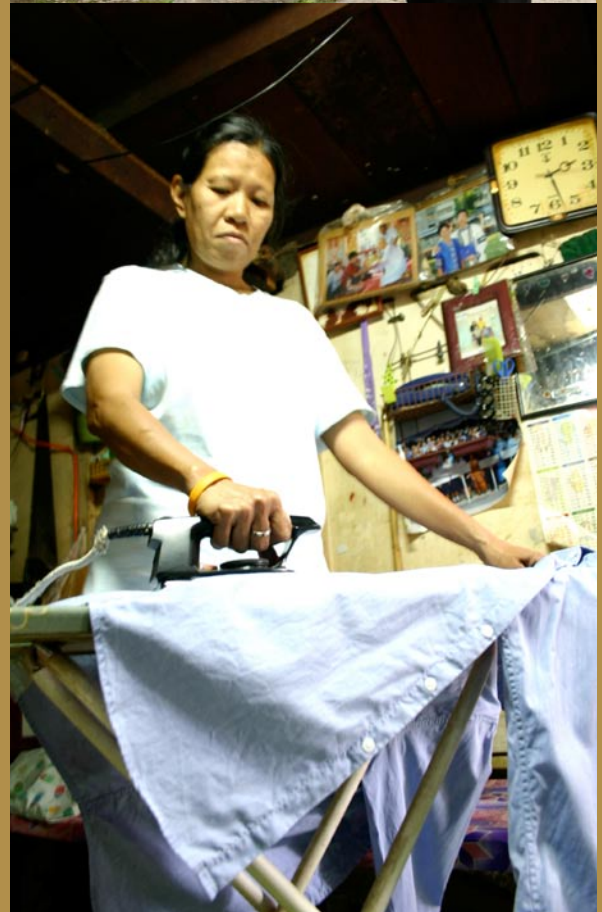
“ไม่กล้าขึ้นราคาหรอกกลัวเขาจะว่าเรารวยอยากได้มาก เอาแค่พอเลี้ยงปากเลี้ยงท้องได้ก็พอแล้ว แต่ไม่ใช่ว่าเราไม่กล้าขึ้นแล้วไปแอบลดต้นทุนด้วยการไปซื้อพวกผงซักฟอกไม่มีคุณภาพมาใช้ ไม่มีนะเพราะถ้าเราซื้อมาใช้เสื้อผ้าของลูกค้าจะยุ่ยหมด ผงซักฟอกที่ซื้อเป็นถังๆ มันแรงทำให้เสื้อผ้ายุ่ยและขาดง่าย เราใช้อะไรก็ใช้แบบนั้นเหมือนเดิม” พี่อ้อยยืนกราน

ถึงแม้ว่ารายได้จะลดลงจนไม่มีเงินออม แต่พี่อ้อยมีระบบการบริหารการเงินของเธอได้ดี โดยยึดหลักว่า มีมากใช้น้อย มีน้อยใช้น้อย ด้วยเหตุนี้พี่อ้อยจึงไม่เคยกู้ยืมเงินใครทั้งในระบบหรือนอกระบบและนี่ก็เป็นอีกสิ่งหนึ่งที่พี่อ้อยภูมิใจกับการเป็น “คนไม่มีหนี้”

ครั้งถามว่ารายได้ที่มีไม่ถึงหลักหมื่นต่อเดือนกับภาระความรับผิดชอบที่ต้องดูแลหลานเพียงพอรึหรือ?

“ไม่พอก็ต้องพอ หางานพิเศษอื่นทำบ้าง แต่เราต้องประหยัด” คำตอบของพี่อ้อย

วันนี้แม้กิจการของพี่อ้อยจะเหลือลูกค้าเพียงไม่กี่รายเท่านั้น แต่พี่อ้อยก็ยังคงรักษาคุณภาพอย่างสม่ำเสมอและยังยึดมั่นกับหลักการทำงานมานานกว่าครึ่งชีวิตคือ ความซื่อสัตย์และการตรงต่อเวลากับลูกค้า ซึ่งพี่อ้อยเชื่อว่าเป็น การแสดงความรับผิดชอบต่อลูกค้าของพี่อ้อย...คนรับจ้างซักรีดเสื้อผ้า

Movement

กสท จับมือ ดีแทค ไทยพัฒนา จัดทำโครงการ “ห้องคอมพิวเตอร์เพื่อน้อง”

บริษัท กสท โทรคมนาคม จำกัด (มหาชน) ร่วมกับโครงการทำดีทุกวันจากดีแทค สถาบันไทยพัฒนา และสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน เดินหน้าสานต่อโครงการ “สื่อสาร เรียนรู้ สุขุมชน” CSR Campus ปีที่ 3 จัดทำโครงการ “ห้องคอมพิวเตอร์เพื่อน้อง” จัดพิธีมอบอุปกรณ์การศึกษาและคอมพิวเตอร์ให้กับโรงเรียนในจังหวัดนครราชสีมา ในวันที่ 8 กุมภาพันธ์ 2554 ณ โรงเรียนราชสีมาวิทยาลัย

หุ่นยนต์โรบ ย้ำแกลงรอยไทย ทำง่ายกว่าที่คิด

นายเกรียงศักดิ์ เทพผดุงพร กรรมการผู้จัดการ บริษัทอำพลฟู้ดส์ โพรเซสซิง จำกัด ให้การต้อนรับ ฯพณฯ อลงกรณ์ พลบุตร รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงพาณิชย์ พร้อมร่วมปรุงแกงเขียวหวานกับหุ่นยนต์ไทย “นะโม” ณ บั๊อของบริษัทอำพลฟู้ดส์ โพรเซสซิง จำกัด ในงาน Thailand Health food and ingredient 2011 เมืองทองธานี เมื่อเร็วๆ นี้

กฟผ. เปิดหอประชุม “เกษม จาติกวณิช” เพื่อเป็นเกียรติแก่อดีตผู้ว่าการคนแรก

พลอากาศเอกกำธน สินธวานนท์ องคมนตรี ในฐานะอดีตผู้ว่าการการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย (กฟผ.) เป็นประธานในพิธีเปิดแพรคลุมป้ายหอประชุม “เกษม จาติกวณิช” ชั้น 9 อาคารต.040 กฟผ. สำนักงานกลาง กฟผ. อ.บางกรวย จ.นนทบุรี โดยมีอดีตผู้ว่าการ กฟผ. และ นายสุทัศน์ ปัทมสิริวัฒน์ ผู้ว่าการ กฟผ. ร่วมงาน

นายไพโรจน์ พ่วงสุวรรณ (ที่ 3 จากซ้าย) รองผู้อำนวยการฝ่ายทรัพยากรบุคคล ธนาคารเพื่อการส่งออกและนำเข้าแห่งประเทศไทย (ธสน.) เป็นผู้แทน ธสน. มอบเงินบริจาคจากธนาคารและพนักงานจำนวน 110,000 บาท รวมทั้งข้าวสารอาหารแห้งให้แก่ วัดโบสถ์วรดิตถ์ อำเภอป่าโมก จังหวัดอ่างทอง ซึ่งรับอุปถัมภ์เด็กยากไร้ในเขตอำเภอป่าโมกและเด็กยากไร้จากต่างถิ่นจำนวนกว่า 500 คน

ธสน. ร่วมบริจาคช่วยเหลือเด็กยากไร้ในโอกาสครบรอบ 17 ปี ธสน.คาร์

ส.อ.ก. จับมือ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา ยะลา เขต 1 นำร่องพัฒนาระบบการศึกษา “เมล็ดพันธุ์แห่งปัญญา ต้นกล้าแห่งความหวัง”

นายธวัชชัย เทอดเผ่าไทย ผู้ว่าราชการจังหวัดระยอง นายอดิเทพ พิศาลบุตร ประธานกลุ่มอุตสาหกรรมปิโตรเคมี สภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย พร้อมตัวแทนจากกระทรวงศึกษาธิการ ผู้บริหารจากโรงเรียนที่เข้าร่วมโครงการฯ ร่วมลงนามบันทึกความเข้าใจ โครงการเพื่อพัฒนาระบบการศึกษาระดับประถมศึกษา จังหวัดระยอง ภายใต้ชื่อ “เมล็ดพันธุ์แห่งปัญญา ต้นกล้าแห่งความหวัง” ณ โรงแรมคามิโอ เฮาส์ จังหวัดระยอง โครงการดังกล่าวเป็นการร่วมสร้างแนวทางแก้ไขปัญหาระบบการศึกษา รวมถึงการพัฒนาทั้งด้านความรู้ ด้านคุณธรรมอย่างเป็นรูปธรรม โดยโรงเรียนที่ผ่านการคัดเลือกเป็นโรงเรียนนำร่อง จะได้รับการสนับสนุนเป็นเวลา 3 ปีต่อเนื่อง ตั้งแต่ปีการศึกษา 2554 นี้ เป็นต้นไป

กุดความดีแห่งประเทศไทย นำเยาวชนร่วมลงนามถวายพระพรในหลวง

ทพ.กฤษดา เรืองอารีย์รัชต์ (ที่ 5 จากขวาแถว 2) ผู้จัดการสำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ (สสส.) ร่วมด้วยนายदनัย จันท์เจ้าฉาย (ที่ 4 จากซ้ายแถว 2) ประธานคณะกรรมการโครงการกุดความดีแห่งประเทศไทย D Ambassador นำคณะเยาวชนที่ผ่านเข้ารอบสุดท้าย จำนวน 24 คนร่วมถวายพานพุ่ม ลงนามถวายพระพรและถวายคำสัตย์ปฏิญาณต่อหน้าพระบรมฉายาลักษณ์ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ณ ศาลาศิริราช 100 ปี โรงพยาบาลศิริราช

เครือข่ายวิद्याสนับสนุนโครงการวิทยาลัยการอาชีพ บางสะพาน พัฒนาศักยภาพช่างเทคนิคเพื่ออุตสาหกรรมเหล็กครบวงจร

นายชลเทพ ตั้งเขาทอง ผู้จัดการฝ่ายพนักงานสัมพันธ์และสวัสดิการเป็นตัวแทนเครือข่ายวิद्याสนับสนุนโครงการวิทยาลัยเทคโนโลยีการจัดการเหล็กและเหล็กกล้า บางสะพาน เพื่อพัฒนาขีดความสามารถของนักศึกษาให้สอดคล้องกับความต้องการของอุตสาหกรรมเหล็กและเหล็กกล้า โดยมีนายสุรินทร์ นวลรอด ผู้อำนวยการวิทยาลัยการอาชีพบางสะพาน เป็นผู้รับมอบ

นายสมชาย บุลสุข ประธานกรรมการบริหาร บริษัท เสริมสุข จำกัด (มหาชน) นำทีมประกาศความสำเร็จในฐานะบริษัทเครื่องตัดที่มีการปฏิบัติตามคล่องตามเกณฑ์การทวนสอบมาตรฐานความรับผิดชอบต่อสังคมของกรมโรงงานอุตสาหกรรม และสถาบันรับรองมาตรฐาน ISO ประจำปี 2553 หรือรางวัล CSR DIW 2553 จำนวน 3 รางวัล ได้แก่ โรงงานนครราชสีมา นครสวรรค์ และสุราษฎร์ธานี

(ภาพจากขวาไปซ้าย) นายสมชาย บุลสุข ประธานกรรมการบริหาร นายสมนึก สุวณิชย์ ผู้อำนวยการฝ่ายวิศวกรรม นายขวัญชัย มหาพรประจักษ์ ผู้จัดการทั่วไป โรงงานนครราชสีมา นายสิน คูศรี ผู้จัดการทั่วไปโรงงานนครสวรรค์ และนายจิตติวุฒิ บุลสุข ผู้จัดการทั่วไปโรงงาน เสริมสุข บริษัท เสริมสุข จำกัด (มหาชน)

เสริมสุข เครื่องตัดรายแรกได้มาตรฐานความ รับผิดชอบต่อสังคม กรมโรงงานฯ

บานาน่า แฟมิลี่ พาร์ค ต้อนรับตัวแทนทูตความ ดีแห่งประเทศไทย

วีรณัฐ โรจประภา เจ้าของโครงการบานาน่า แฟมิลี่ พาร์ค และมูลนิธิบ้านอารีย์ (แถวหลัง ที่ 3 จากขวา) เปิดบ้านโอเอซิสสีขาวกลางใจกลางเมืองต้อนรับตัวแทนเยาวชนทูตความดีแห่งประเทศไทย 24 คน จากการคัดเลือกทั่วประเทศ เปิดโอกาสให้เยาวชนมาเรียนรู้และร่วมทำกิจกรรมอาสาช่วยเหลือสังคม อาทิ ถักไหมพรมถวายพระ ถักกระดาษหนังสือเสียงแก่คนตาบอด ฯลฯ

SVN Visit

สมาชิกเครือข่ายธุรกิจเพื่อสังคมและสิ่งแวดล้อม (Social Venture Network Asia (Thailand)) เดินทางเยี่ยมชมพื้นที่ป่า ศึกษาปัญหาการบุกรุกพื้นที่สาธารณะ เยี่ยมชมการประมงพื้นบ้าน ชมวิถีชีวิตชาวเรือในอ่าวสลัด บนเกาะงูด จังหวัดตราด ตามโปรแกรม SVN Visit ปี 2553 เมื่อวันที่ 11-13 มีนาคม ที่ผ่านมา

พิธีมอบวุฒิบัตร “โครงการแบ่งปันเพื่อสังคมที่ยั่งยืน”

โครงการแบ่งปันเพื่อสังคมที่ยั่งยืน “หลักสูตรพัฒนาศักยภาพผู้ประกอบการทางสังคม” เป็นความร่วมมือระหว่าง เครือข่ายธุรกิจเพื่อสังคมและสิ่งแวดล้อม (SVN) มหาวิทยาลัยศรีปทุม และบริษัท ไมโครซอฟท์ (ประเทศไทย) จำกัด ได้จัดพิธีมอบวุฒิบัตรสำหรับผู้เข้าร่วมโครงการสำหรับวัตถุประสงค์ของโครงการฯ เพื่อพัฒนาเสริมสร้างทักษะที่จำเป็นในการบริหารจัดการองค์กรด้านต่างๆ ตลอดจนแนวทางการบริหารธุรกิจสมัยใหม่แก่บุคลากรจากองค์กรภาคสังคมให้สามารถนำความรู้ที่ได้ไปปรับใช้กับองค์กรได้อย่างเหมาะสม

บรรยายได้ภาพ

1 ผู้รับมอบวุฒิบัตรรุ่นที่ 3 2 คุณสุทธิชัย เอี่ยมเจริญยิ่ง ประธานกรรมการเครือข่ายธุรกิจเพื่อสังคมและสิ่งแวดล้อม (SVN) 3 Mr.Desarack Teso, Director of Corporate Affairs บริษัท ไมโครซอฟท์ (ประเทศไทย) จำกัด 4 ดร.จรรยา พุคยาภรณ์ รองอธิการบดี มหาวิทยาลัยศรีปทุม 5 อาจารย์สุลักษณ์ ศิวรักษ์ ให้เกียรติกล่าวปาฐกถาพิเศษ หัวข้อ กลไกในการขับเคลื่อนองค์กรธุรกิจเพื่อสังคม

ใบสมัครสมาชิกวารสารธุรกิจกับสังคม (CSR Journal)

ชื่อ นามสกุล

ตำแหน่ง บริษัท

สถานที่ส่งนิตยสาร (โปรดระบุชื่อที่อยู่ให้ชัดเจน)

.....
.....

เบอร์โทรศัพท์

โทรศัพท์บ้าน - -

โทรศัพท์มือถือ - -

โทรสาร - -

E-mail

สมัครสมาชิก

สมัครสมาชิก 1 ปี (4 ฉบับ) ราคา 300 บาท (ปกติค่าสมาชิกต่อฉบับคือ 90 บาท)

ประสงค์จะต่อรับวารสาร เริ่มตั้งแต่ฉบับเดือน เป็นฉบับแรก

ขั้นตอนการสมัครสมาชิก

เงินสด (เฉพาะกรณีสมัครด้วยตนเอง)

โอนเงินเข้าบัญชี SVN Thailand

ธนาคารกรุงเทพ สาขาหัวหมาก บัญชีออมทรัพย์ เลขที่บัญชี 180-832-4782

จำนวนเงิน บาทวันที่โอน

หลังจากชำระเงินค่าสมัครแล้ว

กรุณาส่งสำเนาใบโอนเงิน ชื่อและที่อยู่ที่ต้องการให้ออกใบเสร็จ

พร้อมใบสมัครมาทางแฟกซ์ : 0-2978-2593 หรือทางไปรษณีย์มาที่

กองบรรณาธิการวารสารธุรกิจกับสังคม

บริษัท สร้างสื่อ จำกัด 17/118 ซอยประดิพัทธ์ 1 ถนนประดิพัทธ์ แขวงสามเสนใน เขตพญาไท กรุงเทพฯ

10400 โทร.0 2279 9636, 0 2271 4339 โทรสาร 0 2618 7838

เพื่อสุขภาพที่ดี ของคนไทย

เพราะคุณภาพยา ที่ได้มาตรฐานสากล เป็นความมุ่งมั่นอันยิ่งใหญ่
เพื่อดูแลสุขภาพและคุณภาพชีวิตที่ดีของคนไทย ให้ทัดเทียมสากล
ด้วยความรับผิดชอบที่มีมากกว่าผู้ผลิตยา
เราจึงไม่หยุดนิ่ง ที่จะคิดค้น วิจัย สร้างสรรค์นวัตกรรมและคุณภาพยา
ให้ทันทุกสถานการณ์ การเปลี่ยนแปลงของโลก

องค์การเภสัชกรรม
รับผิดชอบต่อชีวิต..ผลิตยาคุณภาพ

www.gpo.or.th